

ESAIAS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57
58	59	60	61	62	63	64	65	66										

KAPITTEL 1

Dette er de syner som Esaias, sønn av Amos, så om Juda og Jerusalem i de dager da Ussias, Jotam, Akas og Esekias var konger i Juda.

² Hør, I himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg opfødd og fostret; men de er falt fra mig.

³ En okse kjenner sin eiermann, og et asen sin herres krybbe; Israel kjenner intet, mitt folk forstår intet.

⁴ Ve det syndige folk, det folk med tung misgjerning, den yngel av ugjerningsmenn, de vanartede barn! De har forlatt Herren, har foraktet Israels Hellige, er veket fra ham.

⁵ Hvorfor vil I la eder slå fremdeles? Hvorfor øker I eders frafall? Hvert hode er sykt, og hvert hjerte er svakt.

⁶ Fra fotsåle til hode er der intet helt på det; sår, buler og friske slag! De er ikke klemt ut og ikke forbundet og ikke utbløtt med olje.

⁷ Eders land er en ørken, eders byer opbrent med ild; eders jord opetes av fremmede for eders øine, og en ørken er der, som efter fremmedes herjing.

⁸ Bare Sions datter er blitt igjen som en løvhytte i en vingård, som en vekterhytte på en agurkmark, som en kringsatt by.

⁹ Hadde ikke Herren, hærskares Gud, levnet oss en liten rest, da var vi som Sodoma, da lignet vi Gomorra.

¹⁰ Hør Herrens ord, I Sodomafyrster! Lytt til vår Guds lov, du Gomorra-folk!

¹¹ Hva skal jeg med eders mange slakteroffer? sier Herren; jeg er mett av brennoffer av værer og av gjøkalkers fett, og til blod av okser og lam og bukker har jeg ikke lyst.

¹² Når I kommer for å vise eder for mitt åsyn, hvem har da krevd dette av eder at I skal nedtrede mine forgårder?

¹³ Kom ikke mere frem med tomt matoffer! Det er mig en vederstyggelig røkelse. Nymåne og sabbat, festlig forsamling-jeg tåler ikke høitid og urett sammen.

¹⁴ Eders nymåner og fester hater min sjel, de er blitt mig en byrde; jeg er trett av å bære dem.

¹⁵ Og når I breder ut eders hender, skjuler jeg mine øine for eder; om I enn beder meget, hører jeg ikke; eders hender er fulle av blod.

¹⁶ Tvert eder, rens eder, ta eders onde gjerninger bort fra mine øine, hold op å gjøre det

som er ondt!

17 Lær å gjøre det gode, legg vinn på det som er rett, vis voldsmannen på rett vei, hjelp den farløse til hans rett, før enkens sak!

18 Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren; om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.

19 Er I villige og hører, skal I ete landets gode ting,

20 men er I uvillige og gjenstridige, skal I bli opett av sverdet; for Herrens munn har talt.

21 Hvor den er blitt til en horkvinne, den trofaste by, som var full av rett, hvor rettferd hadde hjemme, og nu -- mordere!

22 Ditt sølv er blitt til slagger, din vin blandet op med vann;

23 dine førere er oprørere og tyvers stallbrødre; enhver av dem elsker bestikkelse og jager efter gaver; den farløse hjelper de ikke til hans rett, og enkens sak tar de sig ikke av.

24 Derfor sier Herren, Israels Gud, hæskarenes Gud, Israels Veldige: Ve! Jeg vil kjøle min harme på mine motstandere og ta hevn over mine fiender.

25 Og jeg vil igjen ta mig av dig og smelte ut dine slagger som med lutsalt og skille ut alt ditt bly.

26 Og jeg vil atter gi dig slike dommere som i førstningen og rådsherrer som i begynnelsen; derefter skal du kalles rettferdighetens stad, en trofast by.

27 Sion skal forløses ved rett, og de omvendte der ved rettferdighet.

28 Men undergang skal ramme alle overtreidere og syndere, og de som forlater Herren, skal omkomme;

29 for de skal få skam av de ekeetrær som er eders lyst, og I skal bli til skamme ved de haver som I har så kjær;

30 for I skal bli som en ek med visne blad og som en have uten vann.

31 Og den sterke skal bli til stry, og hans gjerning til en gnist, og de skal brenne begge tilsammen, og der er ingen som slukker.

KAPITTEL 2

Det ord som Esaias, sønn av Amos, mottok i et syn om Juda og Jerusalem.

2 Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høit hevet over alle høider, og alle hedningefolk skal strømme til det.

3 Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå op til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem.

4 Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig.

5 Jakobs hus! Kom, la oss vandre i Herrens lys!

6 For du har forkastet ditt folk, Jakobs hus, fordi de er fulle av Æsterlands kunster og spår av skyene som filistrene, og mennesker av fremmed ætt drar de inn i landet i mengde.

7 Deres land blev fullt av sølv og gull, og det er ingen ende på dets skatter; deres land blev fullt av hester, og det er ingen ende på dets vogner;

8 deres land blev fullt av avguder; de tilbeder sine henders verk, det deres fingrer har gjort.

- ⁹ Og mennesket blir bøiet, og mannen ydmyket -- tilgi dem ikke!
- ¹⁰ Gå inn i fjellet og skjul dig i støvet for Herrens gru og for hans høihets herlighet!
- ¹¹ Menneskets stolte øine blir ydmyket, og mennenes stolthet blir bøiet, og Herren alene er høi på den dag.
- ¹² For Herren, hærskares Gud, har satt en dag til dom over alt stolt og høit og over alt ophøiet, så det blir ydmyket,
- ¹³ både over alle Libanons sedrer, de høie og ophøiede, og over alle Basans eker
- ¹⁴ og over alle de høie fjell og over alle de stolte høider
- ¹⁵ og over hvert høit tårn og over hver fast mur
- ¹⁶ og over alle Tarsis-skib og over alt som er fagert å skue.
- ¹⁷ Og menneskets overmot blir bøiet, og mennenes stolthet blir ydmyket, og Herren alene er høi på den dag.
- ¹⁸ Og avgudene -- med dem er det helt forbi.
- ¹⁹ Og folk skal gå inn i fjellhulene og i jordens revner for Herrens gru og for hans høihets herlighet, når han reiser sig for å forferde jorden.
- ²⁰ På den dag skal menneskene kaste sine guder av sølv og gull, som de har gjort sig for å tilbede dem, bort til muldvarpene og flaggermusene
- ²¹ og gå inn i fjellkløftene og i berghulene for Herrens gru og for hans høihets herlighet, når han reiser sig for å forferde jorden.
- ²² Hold da op med å stole på mennesket, i hvis nese det bare er et pust! Hva er han å akte for?

KAPITTEL 3

- F**or se, Herren, Israels Gud, hærskares Gud, tar bort fra Jerusalem og Juda støtte og stav, hver støtte av brød og hver støtte av vann,
- ² helt og krigsmann, dommer og profet, spåmann og eldste,
- ³ høvedsmann over femti og hver høit aktet mann, rådsherre og håndverksmester og kyndig åndemaner.
- ⁴ Og jeg vil sette barn til styрere over dem, og guttekåthet skal herske over dem.
- ⁵ Blandt folket skal den ene undertrykke den andre, hver mann sin næste; den unge skal sette sig op mot den gamle, den ringeaktede mot den høit ærede.
- ⁶ Når en da tar fatt på en annen i hans fars hus og sier: Du har en kappe, du skal være vår fyrste, og denne ruin [staten i dens elendige forfatning.] skal være under din hånd,
- ⁷ så skal han samme dag svare og si: Jeg vil ikke være læge, og i mitt hus er det intet brød og ingen klær; I skal ikke sette mig til folkets fyrste.
- ⁸ For Jerusalem snubler, og Juda faller, fordi deres tunge og deres gjerninger er mot Herren, de trosser hans herlighets øine.
- ⁹ Uttrykket i deres ansikter vidner mot dem, og om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de dølger den ikke; ve deres sjeler, for de voldrer sig selv ulykke!
- ¹⁰ Si om den rettferdige at det går ham godt! For han skal ete frukten av sine gjerninger.
- ¹¹ Ve den ugudelige! Ham går det ille; for det hans hender har gjort, skal gjøres mot ham selv.
- ¹² Mitt folks herskere er barn, og kvinner råder over det. Mitt folk! Dine førere er forførere, og den vei du skal gå, har de ødelagt.

- ¹³ Herren treder frem for å føre sak, og han står der for å dømme folkene.
- ¹⁴ Herren møter i retten sitt folks eldste og dets høvdinger: I har avgnaget vingården! I har rov fra de fattige i husene hos eder!
- ¹⁵ Hvorledes kan I trække mitt folk ned og knuse de fattige? sier Herren, Israels Gud, hærskaresnes Gud.
- ¹⁶ Og Herren sa: Fordi Sions døtre er overmodige og går med kneisende nakke og lar øinene løpe om, går og tripper og klirrer med sine fotringer,
- ¹⁷ skal Herren gjøre Sions døtres isse skurvet, og Herren skal avdekke deres blusel.
- ¹⁸ På den dag skal Herren ta bort de prektige fotringer og soler [smykker som forestiller solen.] og halvmåner,
- ¹⁹ redobbene og kjedene og slørene,
- ²⁰ hodeprydelsene og fotkjedene og beltene og lukteflaskene og tryllesmykkene,
- ²¹ signetringene og neseringene,
- ²² høitidsklærne og kåpene og de store tørklær og pungene,
- ²³ speilene og de fine linneter og huene og florslørene.
- ²⁴ Og det skal skje: I stedet for balsam skal det være stank, og for belte rep, og for kunstig krusede krøller skallet hode, og for vid kappe trang sekk, brennemerke for skjønnhet.
- ²⁵ Dine menn skal falle for sverdet, og dine helter i krigen.
- ²⁶ Og hennes [Jerusalems.] porter klager og sørger, og utplyndret sitter hun på jorden.

KAPITTEL 4

Og syv kvinner skal på den dag ta fatt i én mann og si: Vårt eget brød vil vi ete, og i våre egne klær vil vi klæ oss; la oss bare kalles med ditt navn, ta bort vår vanære!

² På den dag skal Herrens spire være til pryd og herlighet, og landets frukt til stolthet og til pryd for de undkomne av Israel.

³ Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem --

⁴ når Herren får avtvettet Sions døtres urenhet og får vasket Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved doms ånd og renselses ånd.

⁵ Og over hvert sted på Sions berg og over dets forsamlinger skal Herren skape en sky og en røk om dagen og glans av luende ild om natten; for over alt herlig er det et dekke.

⁶ Og en hytte skal der være til skygge om dagen mot hete og til ly og skjul mot vannskyll og regn.

KAPITTEL 5

Jeg vil synge om min elskede, synge min venns sang om hans vingård. Min venn hadde en vingård på en fruktbar haug.

² Og han gravde den om og rensset den for sten og plantet edle vintrær i den og bygget et tårn i dens midte og hugg også ut en perse i den; og han ventet at den skulde bære gode druer, men den bar ville.

³ Og nu, I Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm mellom mig og min vingård!

⁴ Hva var det mere å gjøre med min vingård, som jeg ikke har gjort med den? Hvorfor bar den ikke druer når jeg ventet at den skulde bære gode?

- ⁵ Så vil jeg nu la eder vite hvad jeg vil gjøre med min vingård: Jeg vil ta bort dens gjerde, så den blir avnaget; jeg vil rive ned dens mur, så den blir nedtrådt.
- ⁶ Og jeg vil la den ligge øde; den skal ikke skjæres og ikke hakkes, så den skyter op i torn og tistel, og skyene vil jeg byde at de ikke skal la regn falle på den.
- ⁷ For Herrens, hærskares Guds vingård er Israels hus, og Judas menn hans kjæreste plantning; og han ventet rett, men se, der er blodsutgydelse; han ventet rettferdighet, men se, der er skrik.
- ⁸ Ve eder som legger hus til hus og mark til mark, inntil det ikke er mere rum tilbake, så I blir boende alene i landet.
- ⁹ I mine ører lyder det fra Herren, hærskares Gud: Sannelig, mange hus skal bli øde, store og gode hus skal stå tomme;
- ¹⁰ for en vingård på ti dagers plogland skal gi en bat, [omkring 36 liter] og en homers utsæd skal gi en efa. [en homer var ti efa, og en efa lik en bat]
- ¹¹ Ve dem som står tidlig op om morgenen og jager efter sterk drikk, som sitter langt utover aftenen, glødende av vin!
- ¹² Citar og harpe, pauke og fløite og vin har de i sine drikkelag; men Herrens verk ser de ikke, og hans henders gjerning har de ikke øie for.
- ¹³ Derfor blir mitt folk bortført uforvarende, dets stormenn lider hunger, og dets larmende hop vansmekter av tørst.
- ¹⁴ Derfor blir dødsriket ennu grådigere og spiler op sin munn umåtelig, og ned farer byens fornemme og dens larmende hop og dens buldrende sverm og alle som jubler i den.
- ¹⁵ Og mennesket blir bøiet, og mannen ydmyket, og de overmodiges øine blir ydmyket.
- ¹⁶ Og høi blir Herren, hærskares Gud, ved dommen, og den hellige Gud viser sig hellig ved rettferdighet.
- ¹⁷ Og lam skal beite der som på sin egen mark, og de rikes [de. de ugudelige rikmenns] jord legges øde og fortæres av fremmede.
- ¹⁸ Ve dem som drar på misgjerningen med løgnens tauger og på synden som med vognrep,
- ¹⁹ de som sier: La ham skynde sig, la ham haste med sin gjerning, så vi kan få se den! La det råd som Israels Hellige har tatt, nærme sig, la det komme, så vi kan lære det å kjenne!
- ²⁰ Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!
- ²¹ Ve dem som er vise i egne øine og forstandige i egne tanker!
- ²² Ve dem som er helter til å drikke vin og dyktige til å blande sterk drikk,
- ²³ de som for gave gir rett til den som har urett, og tar retten fra de rettferdige!
- ²⁴ Derfor, som ilden fortærer halm, og høi synker sammen i luen, så skal deres rot råtne, og deres blomst fare op som støv; for de har forkastet Herrens, hærskares Guds lov og foraktet Israels Helliges ord.
- ²⁵ Derfor optendes Herrens vrede over hans folk, og han rekker ut sin hånd mot det og slår det, så fjellene bever, og likene ligger som skarnet midt på gatene. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennu er hans hånd rakt ut.
- ²⁶ Og han løfter et banner for hedningefolkene langt borte og piper fienden hit fra jordens ende; og se, hastig og lett kommer han.
- ²⁷ Der er ingen trett og ingen som snubler blandt dem, ingen som blunder eller sover; beltet om lendene går ikke op, og ingen skorem sønderrives.
- ²⁸ Fiendens piler er hvasset, og alle hans buer spent; hans hesters hover kan lignes med

flintesten, og hans vognhjul er som stormvinden.

²⁹ Hans brøl er som løvinnens, han brøler som de unge løver og brummer og griper sitt rov og bærer det bort, og der er ingen som redder.

³⁰ Og det bruser over det [Juda.] på den dag, likesom havet bruser; og skuer en til jorden, se, da er det mørke! Trengsel og lys! Det blir mørkt på dets [landets.] skydekte himmel.

KAPITTEL 6

I det år kong Ussias døde, så jeg Herren sitte på en høi, høi trone, og slepet av hans kåpe opfylte templet.

² Serafer stod omkring ham. Seks vinger hadde hver; med to dekket han sitt åsyn, med to dekket han sine føtter, og med to fløi han.

³ Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskaenes Gud; all jorden er full av hans herlighet.

⁴ Og tresklenes poster bevet ved de ropendes røst, og huset blev fylt med røk.

⁵ Da sa jeg: Ve mig! Jeg er fortapt; for jeg er en mann med urene leber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene leber, og mine øine har sett kongen, Herren, hærskaenes Gud.

⁶ Da fløi en av serafene bort til mig med en gloende sten i sin hånd; med en tang hadde han tatt den fra alteret.

⁷ Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine leber, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.

⁸ Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg, send mig!

⁹ Og han sa: Gå avsted og si til dette folk: Hør og hør, men forstå ikke, og se og se, men skjønn ikke!

¹⁰ Gjør dette folks hjerte sløvt og gjør dets ører tunghørte og klin dets øine til, forat det ikke skal se med sine øine og ikke høre med sine ører, og dets hjerte ikke forstå og omvende sig, så det blir lægt!

¹¹ Da spurte jeg: Hvor lenge, Herre? Og han sa: Inntil byene er ødelagt og folketomme, og husene uten mennesker, og landet er ødelagt og blitt til en ørken.

¹² Og Herren skal drive menneskene langt bort, og tomheten blir stor i landet.

¹³ Og er det ennu en tiendedel igjen i det, så skal også den bli fortæret. Men likesom det blir en stubb igjen av terebinten og eken når de felles, så skal en hellig sæd være den stubb som blir igjen av folket.

KAPITTEL 7

I de dager da Akas, Jotams sønn og Ussias' sønnesønn, var konge i Juda, drog Syrias konge Resin og Pekah, Remaljas sønn, Israels konge, op mot Jerusalem for å stride imot det; men han [Resin sammen med Pekah] kunde ikke komme til å stride imot det.

² Og det blev meldt til Davids hus: Syrerne har slått sig ned i Efra'im. Da skalv hans hjerte og hans folks hjerte, likesom trærne i en skog skjelver for vinden.

³ Men Herren sa til Esaias: Gå avsted, du og din sønn Sjeear Jasjub, [de. en levning skal omvende sig] og møt Akas ved enden av vannledningen fra den øvre dam, ved allfarveien til Vaskervollen!

⁴ Og du skal si til ham: Ta dig i vare og vær rolig, frykt ikke og tap ikke motet for disse to

stumper av rykende brander, for Resins og Syrias og Remaljas sønns brennende vrede!

⁵ Fordi Syria, Efra'im og Remaljas sønn har lagt op onde råd mot dig og sagt:

⁶ Vi vil dra op imot Juda og forferde det og bryte inn og ta det i eie, og vi vil sette Tabe'els sønn til konge over det --

⁷ derfor sier Herren, Israels Gud, således: Det skal ikke lykkes og ikke skje!

⁸ For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin, og om fem og seksti år skal Efra'im bli knust, så det ikke mere er et folk.

⁹ Og Efra'ims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn; vil I ikke tro, skal I ikke holde stand.

¹⁰ Og Herren blev ved å tale til Akas og sa:

¹¹ Krev et tegn av Herren din Gud! Krev det i det dype eller i det høie der oppe!

¹² Men Akas svarte: Jeg vil ikke kreve noget og ikke friste Herren.

¹³ Da sa han: Hør da, I av Davids hus! Er det eder for lite å trette mennesker siden I også tretter min Gud? [idet I forakter hans ord]

¹⁴ Derfor skal Herren selv gi eder et tegn: Se, en jomfru blir fruktsommelig og føder en sønn, og hun gir ham navnet Immanuel [Gud med oss.]

¹⁵ Fløte og honning skal han ete ved den tid han skjønner å forkaste det onde og velge det gode;

¹⁶ for før gutten skjønner å forkaste det onde og velge det gode, skal det land hvis to konger du gruer for, ligge øde.

¹⁷ Herren skal la dager komme over dig og over ditt folk og over din fars hus, dager som det ikke har vært make til like fra den dag Efra'im skilte sig fra Juda -- Assurs konge.

¹⁸ På den tid skal Herren pipe til fluen lengst borte ved Egyptens strømmer og til bien i Assurs land;

¹⁹ og de skal komme og slå sig ned alle sammen i de øde daler og i fjellkløftene og i alle tornebuskene og på alle beitemarkene.

²⁰ På den tid skal Herren med en rakekniv som er leid på hin side elven, [Eufrat] med Assurs konge, rake av alt håret både på hodet og nedentil; endog skjegget skal den ta bort.

²¹ På den tid skal en mann holde en kvige og to får;

²² men på grunn av den mengde melk de gir, skal han ete fløte; for fløte og honning skal hver den ete som er blitt tilbake i landet.

²³ Og det skal bli så på den tid at hvor det nu er tusen vintrær, verd tusen sekel sølv, der skal det overalt bare vokse torn og tistel.

²⁴ Med pil og bue skal folk gå dit; for hele landet skal bli til torn og tistel.

²⁵ Og i alle de lier hvor de nu bruker hakken, skal du ikke komme av frykt for torn og tistel; de skal være til å slippe okser på og til å tredes ned av får.

KAPITTEL 8

Og Herren sa til mig: Ta dig en stor tavle og skriv på den med almindelig skrift: Snart bytte, rov i hast!

² Og jeg vil ta mig sikre vidner, presten Uria og Sakarias, Jeberekjas sønn.

³ Og jeg gikk inn til profetinnen, og hun blev fruktsommelig og fødte en sønn; og Herren sa til mig: Kall ham Maher-Sjalal Hasj-Bas! [snart bytte, rov i hast]

- ⁴ For før gutten skjønner å rope far og mor, skal de bære rikdommene i Damaskus og byttet fra Samaria frem for Assurs konge.
- ⁵ Og Herren blev fremdeles ved å tale til mig og sa:
- ⁶ Fordi dette folk forakter Siloahs vann, de som rinner så stilt, og gleder sig med Resin og Remaljas sønn,
- ⁷ se, derfor fører Herren over dem elvens [Eufrats.] vann, de mektige og store -- Assurs konge og all hans herlighet -- og den stiger over alle sine løp og går over alle sine bredder,
- ⁸ og den trenger inn i Juda, skyller over og velter frem og når folk like til halsen, og dens utspente vinger fyller ditt land, så vidt som det er, Immanuel!
- ⁹ Larm, I folkeslag! I skal dog bli forferdet. Og hør, alle I jordens land langt borte! Rust eder! I skal dog forferdes.
- ¹⁰ Legg op råd! De skal dog gjøres til intet. Tal et ord! Det skal dog ikke skje. For med oss er Gud [Immanuel.]
- ¹¹ For så sa Herren til mig da hans hånd grep mig med makt, og han advarte mig mot å vandre på dette folks vei:
- ¹² I skal ikke kalle alt det sammensvergelse som dette folk kaller sammensvergelse, og hvad det frykter, skal I ikke frykte og ikke reddes for.
- ¹³ Herren, hærskares Gud, ham skal I holde hellig, og han skal være eders frykt, han skal være eders redsel.
- ¹⁴ Og han skal bli til en helligdom og til en snublesten og en anstøtsklippe for begge Israels hus, til en snare og et rep for Jerusalems innbyggere.
- ¹⁵ Og mange blandt dem skal snuble, og de skal falle og skamslå sig, og de skal snares og fanges.
- ¹⁶ Bind vidnesbyrdet inn, forsegl ordet i mine disipler!
- ¹⁷ Jeg vil bie efter Herren, som nu skjuler sitt åsyn for Jakobs hus; jeg vil vente på ham.
- ¹⁸ Se, jeg og de barn Herren har gitt mig, er til tegn og forbillede i Israel fra Herren, hærskares Gud, som bor på Sions berg.
- ¹⁹ Og når de sier til eder: Søk til dødningemanerne og sannsigerne, som hvisker og mumler, da skal I svare: Skal ikke et folk søke til sin Gud? Skal en søke til de døde for de levende?
- ²⁰ Til ordet og til vidnesbyrdet! -- Dersom de ikke sier så, det folk som ingen morgenrøde har,
- ²¹ da skal de dra gjennom landet hårdt plaget og hungrige, og når de hungrer, så blir de harme og forbanner sin konge og sin Gud. De skal vende sine øine mot det høie,
- ²² og de skal se ned mot jorden, men se, det er trengsel og mørke, angstfullt mørke; de er støtt ut i natten.

KAPITTEL 9

For det skal ikke alltid være mørke for det land hvor det nu er trengsel; tidligere førte han [Herren.] vanære over Sebulons land og over Naftalis land, men i fremtiden skal han føre ære over det, over veien ved havet, landet på hin side Jordan, hedningenes Galilea. [Vævre Galilea, grenselandet mot hedningene]

- ² Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys; de som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.

- ³ Du lar det bli tallrikt det folk som du får ikke gav stor glede; de gleder gleder sig for ditt åsyn, som en gleder sig om høsten, som en jubler når hærfang skiftes.
- ⁴ For dets tyngende åk og kjeppen til dets skulder, dets drivers stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag;
- ⁵ for hver krigssko som er båret i slagtummelen, og hvert klæsplagg som er tilsølt med blod, skal brennes op og bli til føde for ilden.
- ⁶ For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste.
- ⁷ Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike; det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nu av og til evig tid; Herrens, hærskaenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette.
- ⁸ Et ord har Herren sendt mot Jakob, og det skal slå ned i Israel.
- ⁹ Og hele folket skal fornemme det, Efra'im og Samarias innbyggere, som i stolthet og hjertets overmot sier:
- ¹⁰ Stener av ler er falt, men med hugne stener vil vi bygge op igjen; morbærtrær er hugget ned, men sedertrær vil vi sette i stedet.
- ¹¹ Derfor gir Herren Resins motstandere makt over det, [Efra'im] og han væbner dets fiender,
- ¹² syrerne forfra og filistrene bakfra, og de eter Israel med full munn. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut.
- ¹³ Men folket vender ikke om til ham som slår det, og Herren, hærskaenes Gud, søker de ikke.
- ¹⁴ Derfor avhugger Herren av Israel både hode og hale, både palmegren og siv, alt på en dag.
- ¹⁵ Eldste og aktet mann er hodet, og en profet som lærer løgn, er halen.
- ¹⁶ Og dette folks førere er forførere, og de av folket som lar sig føre, er fortapt.
- ¹⁷ Derfor gleder Herren sig ikke over dets unge menn, og over dets farløse og enker forbarmer han sig ikke; for de er alle sammen gudløse og gjør det onde, og hver munn taler dårskap. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut.
- ¹⁸ For ugudeligheten brenner som ild; den fortærer torn og tistel, og den tender den tettete skog, så den hvirvler høit op i røk.
- ¹⁹ Ved Herrens, hærskaenes Guds vrede er landet satt i brand, og folket blir til føde for ilden; ingen sparer sin bror.
- ²⁰ De biter til høire og hungre alikevel, de eter til venstre og blir ikke mette; enhver eter kjøttet av sin egen arm.
- ²¹ Manasse eter Efra'im og Efra'im Manasse; begge tilsammen er de imot Juda. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut.

KAPITTEL 10

Ve dem som gir urettferdige lover og utsteder fordervelige skrivelser

- ² for å trenge småfolk bort fra domstolen og for å frarane de fattige i mitt folk deres rett, for å gjøre enker til sitt bytte og for å plyndre de farløse.
- ³ Men hvad vil I gjøre på hjemseekelsens dag, når ødeleggelsen kommer fra det fjerne? Til hvem vil I fly for å få hjelp, og hvor vil I gjøre av eders skatter?

⁴ Den som ikke synker i kne blandt fangene, skal falle blandt de drepte. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut.

⁵ Ve Assur, min vredes ris! Min harme er staven i hans hånd.

⁶ Mot et gudløst folk sender jeg ham, mot et folk jeg er vred på, byder jeg ham fare for å røve og plyndre og trå det ned som skarn på gatene.

⁷ Men så mener ikke han, og i sitt hjerte tenker han ikke så; men til å ødelegge står hans hu og til å utrydde folk i mengde.

⁸ For han sier: Er ikke mine høvdinger konger alle sammen?

⁹ Er det ikke gått Kalno som Karkemis? Er det ikke gått Hamat som Arpad? Er det ikke gått Samaria som Damaskus?

¹⁰ Likesom min hånd har nådd de andre guders riker, enda deres utskårne bilder overgikk Jerusalems og Samarias,

¹¹ skulde jeg da ikke kunne gjøre det samme med Jerusalem og dets gudebilder som jeg har gjort med Samaria og dets guder?

¹² Men når Herren har fullført hele sin gjerning på Sions berg og i Jerusalem, da vil jeg besøke Assurs konge for frukten av hans hjertes overmot og hans stolte øines tross.

¹³ For han sier: Ved min hånds kraft har jeg gjort det og ved min visdom, for jeg er forstandig; jeg flyttet folkeslags landemerker, og deres skatter har jeg plyndret, og i mitt velde støtte jeg ned dem som satt i høisetet,

¹⁴ og min hånd grep etter folkenes gods som etter et fuglereide, og som en sanker forlatte egg, har jeg sanket alle land på jorden, og det var ingen som rørte en vinge eller åpnet sitt nebb og pep.

¹⁵ Roser vel øksen sig mot den som hugger med den, eller gjør sagen sig stor mot den som drar den? Rett som om staven svinget den som løfter den, som om kjeppen løftet den som ikke er av tre! [mannen som har den i hånden]

¹⁶ Derfor skal Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud, sende tærende sott blandt hans kraftfulle menn, og under hans herlighet skal det brenne en brand som luende ild.

¹⁷ Israels lys skal bli til en ild, og dets Hellige til en lue, og den skal brenne og fortære hans torn og tistel, alt på en dag.

¹⁸ Og han skal gjøre ende på hans skogs og hans fruktbare marks herlighet, både rubb og stubb, og det skal gå som når en syk visner bort.

¹⁹ De trær som blir levnet av hans skog, skal lett kunne telles; et barn kan skrive dem op.

²⁰ På den tid skal levningen av Israel og de undkomne av Jakobs hus ikke mere bli ved å stole på ham som slo det, [Assur] men de skal trofast stole på Herren, Israels Hellige.

²¹ En levning skal omvende sig, levningen av Jakob, til Gud den veldige.

²² For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en levning av det omvende sig; tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. [Guds straffende rettferdighet]

²³ For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud, over all jorden.

²⁴ Derfor sier Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud, så: Frykt ikke, du mitt folk som bor i Sion, for Assur, når han slår dig med kjeppen og løfter sin stav over dig, således som de gjorde i Egypten!

²⁵ For bare en liten stund til, så er min harme til ende, og min vrede vender sig til deres [assyrenes.] ødeleggelse.

²⁶ Og Herren, hærskaenes Gud, skal svinge en svepe over ham, som da han slo Midian ved Orebs klippe, og hans stav skal være rakt ut over havet, og han skal løfte den på

samme vis som i Egypten.

²⁷ På den tid skal hans byrde bli tatt bort fra din skulder, og hans åk fra din hals, og åket skal sprenges av dens fedme. [den velmakt hvormed Herren velsigner Israel]

²⁸ Han kommer over Ajat, drar frem gjennom Migron; i Mikmas lar han sitt tren bli igjen.

²⁹ De drar gjennom skaret. I Geba sier de vil vi bli natten over. Rama bever, Sauls Gibeas flyr.

³⁰ Skrik høyt, du Gallims datter! Gi akt, Laisa! Arme Anatot!

³¹ Madmena flyr; Gebims innbyggere flytter sitt gods i hast.

³² Allerede samme dag står han i Nob; da svinger han sin hånd mot Sions datters berg, mot Jerusalem-haugen.

³³ Se, Herren, Israels Gud, hærskares Gud, hugger av de løvrige grener med forferdelig kraft, og de ranke, kneisende trær hugges ned, og de høie blir lave,

³⁴ og den tette skog hugges ned med øksen, og Libanon faller for den Veldige. [de. Herren]

KAPITTEL 11

Men en kvist skal skyte frem av Isais stubb, og et skudd fra hans røtter skal bære frukt.

² Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham.

³ Han skal ha sitt velbehag i Herrens frykt, og han skal ikke dømme etter det hans øine ser, og ikke skifte rett etter det hans ører hører,

⁴ men han skal dømme de ringe med rettferdighet og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden, og han skal slå jorden med sin munns ris og drepe den ugudelige med sine lebers ånde.

⁵ Rettferdighet skal være beltet om hans lender, og trofasthet beltet om hans hofter.

⁶ Da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden ligge hos kjeet, og kalven og den unge løve og gjøfeet skal holde sig sammen, og en liten gutt skal drive dem.

⁷ Ku og bjørn skal beite sammen, deres unger skal ligge hos hverandre, og løven skal ete halm som oxen.

⁸ Diebarnet skal leke ved huggormens hule, og over basiliskens hull skal det avvente barn rekke ut sin hånd.

⁹ Ingen skal gjøre noget ondt og ingen ødelegge noget på hele mitt hellige berg; for jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn.

¹⁰ På den tid skal hedningefolkene søke til Isais rotskudd, som står som et banner for folkeslag, og hans bolig skal være herlighet.

¹¹ På den tid skal Herren ennu en gang rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk, de som blir reddet fra Assyria og Egypten og Patros og Etiopia og Elam og Sinear og Hamat og havets øer.

¹² Og han skal løfte et banner for folkene og samle de fordrevne av Israel og sanke de adspredte av Juda fra jordens fire hjørner.

¹³ Da skal Efra'ims misunnelse vike, og de som overfaller Juda, skal utryddes; Efra'im skal ikke misunne Juda og Juda ikke overfalle Efra'im.

¹⁴ Og de skal slå ned [som rovfugler.] på filistrenes skulder mot vest; sammen skal de plyndre ʔstens barn; på Edom og Moab skal de legge hånd, og Ammons barn skal lyde dem.

¹⁵ Og Herren skal slå bukten av Egyptens hav med bann og svinge sin hånd over elven [Eufrat.] med sin sterke storm, og han skal kløve den til syv bekker, så en kan gå over den med sko.

¹⁶ Og der skal være en ryddet vei for levningen av hans folk, de som blir reddet fra Assyria, likesom det var for Israel den dag de drog op fra Egyptens land.

KAPITTEL 12

På den tid skal du si: Jeg takker dig, Herre; for du var vred på mig, men din vrede hørte op, og du trøstet mig.

² Se, Gud er min frelse, jeg er trygg og frykter ikke; for Herren, Israels Gud, er min styrke og lovsang, og han blev mig til frelse.

³ Og I skal øse vann med glede av frelsens kilder.

⁴ Og I skal si på den tid: Takk Herren, påkall hans navn, kunngjør hans gjerninger blandt folkene, forkynn at hans navn er ophøiet!

⁵ Syng Herrens pris, for herlige ting har han gjort! La dette bli kunngjort over hele jorden!

⁶ Rop høit og juble, I Sions innbyggere! Stor er Israels Hellige midt iblandt eder!

KAPITTEL 13

Utsagn om Babel, som Esaias, Amos' sønn, mottok i et syn.

² Reis et banner på et bart fjell, rop høit til dem, vink med hånden at de kan dra inn gjennom voldsherrenes porter!

³ Jeg har opbudt mine innvidde menn og kalt mine helter til å tjene min vrede, mine stolte, jublende skarer.

⁴ Hør! Bulder på fjellene som av et stort folk! Hør! Brak av kongeriker, av sammenstrømmende folkeslag! Herren, hærskares Gud, mønstrer sin krigshær.

⁵ De kommer fra et land langt borte, fra himmelens ende, Herren og hans vredes redskaper, for å ødelegge hele jorden.

⁶ Skrik og jamre eder! For Herrens dag er nær; den kommer som en ødeleggelse fra den Allmektige.

⁷ Derfor blir alle hender slappe og hvert menneskehjerte smelter.

⁸ Og de forferdes; veer og smerter griper dem, som den fødende kvinne vrir de sig; fulle av redsel ser de på hverandre, deres ansikter blusser som ildsluer.

⁹ Se, Herrens dag kommer, fryktelig og full av harme og brennende vrede, for å gjøre jorden til en ørk og utslette dens syndere;

¹⁰ for himmelens stjerner og dens strålende stjernebilleder skal ikke la sitt lys skinne; solen er mørk når den går op, og månen skinner ikke.

¹¹ Jeg vil besøke jorden for dens ondskap og de ugudelige for deres misgjerning, og jeg vil gjøre ende på de overmodiges stolthet og kue voldsmenns tross.

¹² Jeg vil gjøre folk sjeldnere enn fint gull og mennesker sjeldnere enn gull fra Ofir.

¹³ Derfor vil jeg ryste himmelen, og jorden skal beve og fare op fra sitt sted ved Herrens, hærskares Guds harme og på hans brennende vredes dag.

¹⁴ Og det skal skje: Som et jaget rådyr, likesom får som ingen samler, skal de vende sig, hver til sitt folk, og fly hver til sitt land.

- ¹⁵ Hver den som treffes, skal gjennembøres, og hver den som gripes, skal falle for sverdet.
- ¹⁶ Deres små barn skal knuses for deres øine; deres hus skal plyndres, og deres kvinner skjendes.
- ¹⁷ Se, jeg egger mot dem mederne, som ikke akter sølv og ikke har lyst til gull,
- ¹⁸ og deres buer feller guttene; over fosteret i mors liv forbarmer de sig ikke, med barn har deres øie ingen medynk.
- ¹⁹ Og med Babel, rikenes smykke, kaldeernes stolte pryde, skal det gå som da Gud omstyrtet Sodoma og Gomorra.
- ²⁰ Det skal aldri mere reise sig igjen, og ingen skal bo der fra slekt til slekt; ingen araber skal slå op sitt telt der, og ingen hyrde la sin hjord hvile der.
- ²¹ Men ørkenens dyr skal hvile der, og dets hus skal være fulle av ugler, og strutser skal bo der, og raggete troll hoppe omkring der.
- ²² Og ville hunder skal tute i dets forlatte borger, og sjakaler i vellystens slotter. Snart kommer dets tid, og dets dager skal ikke forlenges.

KAPITTEL 14

For Herren skal forbarme sig over Jakob og igjen utvelge Israel og bosette dem i deres land, og fremmede skal slå sig sammen med dem og holde sig til Jakobs hus.

- ² Og folkeslag skal ta dem og føre dem hjem igjen, og Israels hus skal få dem i eie i Herrens land og gjøre dem til træler og trælkvinner, og de skal nu holde dem fanget som har holdt dem selv fanget, og herske over sine voldsherrer.
- ³ På den dag Herren gir dig ro for din møyie og din angst og for den hårde trældom som blev lagt på dig,
- ⁴ da skal du istemme denne spottesang over Babels konge og si: Se, hvad ende det har tatt med voldsherren, med trengselsstedet!
- ⁵ Herren har brutt i stykker de ugudeliges stav, herskernes spir,
- ⁶ som slo folkeferd i harme med slag på slag, som underkuet folkeslag i vrede og forfulgte dem uten skånsel.
- ⁷ All jorden har nu fått hvile og ro; de bryter ut i jubelrop.
- ⁸ Også cypressene gleder sig over dig, Libanons sedrer: Siden du falt og blev liggende, stiger ingen hugger op til oss.
- ⁹ Dødsriket der nede kommer i uro for din skyld, når det skal ta imot dig; for din skyld vekker det dødninger, alle jordens fyrster; det får alle folkenes konger til å stå op fra sine troner.
- ¹⁰ De tar alle til orde og sier til dig: Også du er blitt kraftløs som vi; du er blitt lik oss.
- ¹¹ Nedstøtt til dødsriket er din herlighet, dine harpers klang; under dig er redt et leie av ormer, og ditt dekke er makk.
- ¹² Hvor er du ikke falt ned fra himmelen, du strålende stjerne, du morgenrødens sønn! Hvor er du ikke felt til jorden, du som slo ned folkeslag!
- ¹³ Det var du som sa i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige op, høit over Guds stjerner vil jeg reise min trone, og jeg vil ta sete på gudenes tingfjell i det ytterste nord,
- ¹⁴ jeg vil stige op over skyenes topper, jeg vil gjøre mig lik den Høieste.
- ¹⁵ Nei, til dødsriket skal du støtes ned, til hulens dypeste bunn.
- ¹⁶ De som ser dig, skal stirre på dig, undres over dig og si: Er dette den mann som fikk

jorden til å beve, kongeriker til å skjelve,

17 som gjorde jorderike til en ørken og rev ned dets byer, og som ikke slapp sine fanger hjem?

18 Alle folkenes konger, alle sammen, de ligger med ære, hver i sitt hus;

19 men du er slengt bort, langt fra din grav, lik en foraktet kvist, du ligger dekket av drepte, som er gjennomboret av sverd, og som kastes ned i en stengrav -- lik et nedtrådt åtsel.

20 Du skal ikke bli jordet som de, for ditt land har du ødelagt, ditt folk har du myrdet; ugjerningsmenns avkom skal aldri mere nevnes.

21 Gjør et blodbad på hans sønner for deres fedres misgjerning! De skal ikke få reise sig og ta jorden i eie og fylle jorderike med byer.

22 Jeg vil reise mig mot dem, sier Herren, hærskares Gud, og jeg vil utrydde av Babel både navn og levning, både barn og barnebarn, sier Herren.

23 Og jeg vil gjøre det til et hjem for pinnsvin og fylle det med vannpytter, og jeg vil feie det bort med ødeleggelsens feiekost, sier Herren, hærskares Gud.

24 Herren, hærskares Gud, har svoret og sagt: Sannelig, som jeg har tenkt, så skal det skje, og det jeg har besluttet, det skal stå fast.

25 Jeg vil knuse Assur i mitt land og trede ham ned på mine fjell, og hans åk skal tas fra dem, og hans byrde skal løftes fra deres skulder.

26 Dette er det råd som er tatt om all jorden, og dette er den hånd som er rakt ut over alle folkene;

27 for Herren, hærskares Gud, har besluttet det, og hvem gjør det til intet? Og hans hånd er det som er utrakt, og hvem kan vende den bort?

28 I kong Akas' dødsår kom dette utsagn:

29 Gled dig ikke, hele du Filisterland, fordi den stav som slo dig, er brutt i stykker! For av ormens rot skal en basilisk komme frem, og dens frukt er en flyvende serafslange.

30 Og de ringeste blandt de ringe skal finne rikelig føde, og de fattige hvile i trygghet, og jeg vil drepe din rot ved hunger, og din levning skal han [fienden] slå ihjel.

31 Hyl, du port! Skrik, du by! Skjelv, hele du Filisterland! For fra Norden kommer en røk, og blandt fiendens skarer er det ingen som ligger efter.

32 Hva skal vi da svare hedningefolkets sendebud? -- At Herren har grunnfestet Sion, og at der finner de ly de elendige i hans folk.

KAPITTEL 15

Utsagn om Moab. Ja, i en natt blir Ar-Moab ødelagt, gjort til intet; ja, i en natt blir Kir-Moab ødelagt, gjort til intet.

2 De stiger op til huset [avgudstempleet.] og til Dibon på offerhaugene for å gråte; på Nebo og på Medeba skal Moab hyle; hvert hode er skallet, hvert skjeegg avskåret.

3 På dets gater binder de sekk om sig; på dets tak og på dets streder skal alle hyle og la sine tårer strømme.

4 Hesbon og El'ale skriker så det høres like til Jahas; derfor klager Moabs krigsmenn, Moabs sjel skjelver.

5 Mitt hjerte klager over Moab, dets flyktninger kommer like til Soar, den treårige kvige; for de går gråtende opover bakken til Luhit, på veien til Horona'im løfter de klagerop over ødeleggelsen.

6 Nimrims vann blir til ørkener, gresset tørker bort, med urtene er det forbi, det finnes ikke

mere et grønt strå.

⁷ Derfor bærer de det som de har samlet sammen, sitt opsparte gods, over Vidjebekken. [Moabs sydgrense]

⁸ Ja, klagerop lyder rundt omkring i Moabs land; like til Eglai'm når dets hyl, og til Be'er-Elim;

⁹ for Dimons vann er fulle av blod. Ja, jeg vil la ennu mere komme over Dimon -- en løve skal falle over de undkomne av Moab, over levningen i landet.

KAPITTEL 16

Send landsherren de lam han skal ha, fra Sela gjennom ørkenen til Sions datters berg!

² Som flagrende fugler, lik unger som er jaget bort fra redet, skal Moabs døtre være ved Arnons ferjesteder.

³ Gi råd, finn utvei for oss! La din skygge midt på dagen være som natten! Skjul de fordrevne, forråd ikke dem som flykter!

⁴ La mine fordrevne barn få herberge hos dig! Vær et skjul for Moab mot ødeleggeren! For det er forbi med voldsmannen, ødeleggelsen får ende, undertrykkerne blir borte av landet.

⁵ Så skal tronen bli grunnfestet ved miskunnhet, og en konge skal sitte trygt på den i Davids telt, en fyrste som søker rett og fremmer rettferdighet.

⁶ Vi har hørt om Moabs veldige overmot, om dets stolthet, dets overmot og dets storaktighet, dets tomme skryt.

⁷ Derfor skal Moab klage over Moab, alle skal klage; over Kir-Haresets druekaker skal I sukke i dyp sorg.

⁸ For Hesbons marker er visnet, og Sibmas [Sibma lå nær ved Hesbon.] vintre, hvis edle ranker slo folkenes herskere [beruset dem så de falt drukne om.] til jorden; de nådde like til Jaser og forvillet sig ut i ørkenen; dets kvister bredte sig ut og gikk over havet.

⁹ Derfor gråter jeg med Jaser over Sibmas vintre; jeg vanner dig med mine tårer, Hesbon, og dig El'ale! For over din frukthøst og over din kornhøst faller frydeskrik [fiendenes.]

¹⁰ Og glede og fryd tas bort fra frukthavene, og i vingårdene lyder ingen frydesang, intet jubelrop; ingen treder vin i persekarene; frydeskriket [over en fruktbar høst.] gjør jeg ende på.

¹¹ Derfor bruser mitt indre for Moab som en citar, og mitt hjerte for Kir-Heres.

¹² Og når Moab har møtt frem på offerhaugen og trettet sig ut der, og det går til sin helligdom for å bede, [til sin gud Kamos] da utretter det intet.

¹³ Dette er det ord som Herren fordum talte mot Moab.

¹⁴ Men nu taler Herren og sier: Innen tre år, således som en dagarbeider regner årene, skal Moabs herlighet være aktet ringe tross hele dets store folkemengde, og det som blir levnet, skal være lite og ringe og ikke meget verd.

KAPITTEL 17

Utsagn om Damaskus. Se, Damaskus skal opphøre å være en by og bli til en grusdyng.

² Aroers byer blir forlatt; hjorder tar dem i eie og leirer sig der, og der er ingen som skremmer dem.

³ Og det skal være slutt med festninger i Efra'im og med kongedømmet i Damaskus og med resten av Syria; det skal gå med dem som med Israels barns herlighet, sier Herren,

hærskarenes Gud.

⁴ På den tid skal Jakobs herlighet bli ringe, og folkets fete kropp skal tæres bort.

⁵ Det skal gå som når en griper om det stående korn, og hans arm skjærer aksene, og det skal gå som når en sanker aks i Refa'im-dalen.

⁶ Bare en efterhøst skal bli tilovers der, som når de slår ned oliven; to, tre bær øverst i toppen, fire, fem på grenene av frukttreet, sier Herren, Israels Gud.

⁷ På den tid skal mennesket vende sitt blikk til sin skaper, og hans øine skal se op til Israels Hellige;

⁸ han skal ikke vende sitt blikk til de alter hans hender har gjort, og ikke se på det hans fingrer har laget, hverken på Astarte-støttene eller på solstøttene.

⁹ På den tid skal Israels faste byer bli som de forlatte steder i skogen og på høidene, de som blev forlatt for Israels barns skyld, og landet skal bli til en ørken.

¹⁰ For du glemte din frelses Gud, og din styrkes klippe kom du ikke i hu; derfor planter du herlige haver og setter fremmede ranker i dem.

¹¹ På den dag du planter, gjerder du om dem, og om morgenen får du din plantning til å blomstre; men avlingen blir borte på sykdommens dag, og smerten er ulægelig.

¹² Ve! Det bruser av mange folk! Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag! Det larmer som mektige vann larmer.

¹³ Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer; men han truer dem, og de flyr langt bort; de jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og som støvhvirvel for stormen.

¹⁴ Ved aftens tid, se, da er det forferdelse; før morgenen er de ikke mere til. Således går det dem som plyndrer oss, dette er deres lodd som raner hos oss.

KAPITTEL 18

Hør, du land med hvinende vinger [fullt av larmende hærer.] bortenfor Etiopias strømmer,

² du som sender bud over havet [Nilfloden.] og i rorbåter over vannene! Gå avsted, I raske sendebud, til det ranke folk med den glinsende hud, til det folk som er fryktet viden om, det folk som stadig bruker målesnor [med målesnoren utmåler hvad som skal ødelegges.] og treder ned, det folk hvis land gjennomskjæres av strømmer!

³ Alle I jorderikes innbyggere, I som bor på jorden! Når det løftes banner på fjellene, da se til, og når det støtes i basun, da hør efter!

⁴ For så sa Herren til mig: Jeg vil være stille og se til i min bolig når heten brenner på en solskinnsdag, når skyen dugger i høstens hete.

⁵ For før høsten, når blomstringen er til ende, og blomsten blir til en modnende drue, da skjærer han rankene av med havekniver, og kvistene hugger han av og fører dem bort.

⁶ De blir alle overlatt til fjellenes rovfugler og til landets ville dyr; rovfuglene skal holde til der om sommeren, og alle landets ville dyr om vinteren.

⁷ På den tid skal det bæres gaver til Herren, hærskarenes Gud, fra det ranke folk med den glinsende hud, fra det folk som er fryktet viden om, det folk som stadig bruker målesnor og treder ned, det folk hvis land gjennomskjæres av strømmer -- til det sted hvor Herrens, hærskarenes Guds navn bor, til Sions berg.

KAPITTEL 19

Utsagn om Egypten. Se, Herren farer frem på en lett sky og kommer til Egypten, og Egyptens avguder bever for hans åsyn, og egypternes hjerter smelter i deres indre.

² Og jeg vil egge egypter mot egypter, så de skal stride hver mot sin bror og hver mot sin næste, by mot by, rike mot rike.

³ Og egypternes ånd skal svikte i deres indre, og deres råd vil jeg gjøre til intet; de skal søke til sine avguder og trollmenn og dødningemanere og sannsigere.

⁴ Jeg vil overgi Egypten i en hård herres hånd, og en streng konge skal herske over dem, sier Herren, Israels Gud, hærskares Gud.

⁵ Og vannet i havet [den overstrømmende Nilflod.] blir borte, og elven blir tørr, aldeles uttørret,

⁶ og elvene stinker, Egyptens strømmer minker og blir tørre; rør og siv visner;

⁷ engene ved strømmen, ved strømmens bredd, og alt akerland ved strømmen tørker bort, spredes av vinden og er ikke mere.

⁸ Fiskerne klager, og alle de som kaster krok i strømmen, sørger, og de som setter garn i vannet, er motløse,

⁹ og de som arbeider med heklet lin, blir til skamme, og de som vever fint hvitt tøy.

¹⁰ Landets grunnpiller er knust; alle de som arbeider for lønn, er sorgfulle i hu.

¹¹ Bare dårer er Soans høvdinger; de viseste blandt Faraos rådgivere gir uforstandige råd. Hvorledes kan I si til Farao: Jeg er en ætling av vismenn, en ætling av fortidens konger?

¹² Hvor er de da dine vismenn, at de kunde forkynne dig, at de kunde forstå hvad råd Herren, hærskares Gud, har tatt om Egypten?

¹³ Soans høvdinger er blitt dårer, Nofs høvdinger er blitt narret, og overhodene for stammene har ført Egypten vill.

¹⁴ Herren har utøst i deres indre en svimmelhets-ånd, og de har ført Egypten vill i all dets gjerning, som en drukken mann forvillet tumler om i sitt spy.

¹⁵ Og ikke skal nogen gjerning lykkes for Egypten, enten det så er hode eller hale, palmegren eller siv som gjør den.

¹⁶ På den tid skal Egypten være som kvinner; det skal forferdes og frykte for Herrens, hærskares Guds løftede hånd, som han svinger imot det.

¹⁷ Og Juda land skal være en redsel for Egypten; så ofte nogen nevner det for dem, skal de skjelve for det råd som Herren, hærskares Gud, tar mot det.

¹⁸ På den tid skal det være fem byer i Egyptens land som taler Kana'ans tungemål og sverger Herren, hærskares Gud, troskap; en av dem skal kalles Ir-Haheres. [nedbrytningens by]

¹⁹ På den tid skal det være et alter for Herren midt i Egyptens land, og en støtte for Herren ved dets landemerke.

²⁰ Og det skal være til et tegn og et vidne i Egyptens land for Herren, hærskares Gud; når de roper til Herren over undertrykkerne, skal han sende dem en frelser og stridsmann og fri dem ut.

²¹ Og Herren skal gi sig til kjenne for Egypten, og egypterne skal kjenne Herren på den tid, og de skal bære frem slaktoffer og matoffer og gjøre løfter til Herren og holde dem.

²² Herren skal slå Egypten, han skal slå, men også læge, og de skal vende om til Herren, og han skal bønnhøre dem og læge dem.

²³ På den tid skal det være en ryddet vei fra Egypten til Assyria, og assyryerne skal komme til Egypten, og egypterne til Assyria, og egypterne skal tjene Herren sammen med assyryerne.

²⁴ På den tid skal Israel være den tredje med Egypten og med Assyria, en velsignelse midt på jorden,

²⁵ fordi Herren, hærskares Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet være mitt folk Egypten og mine hendes verk Assyria og min arv Israel!

KAPITTEL 20

I det år da Tartan kom til Asdod, da assyrerkongen Sargon sendte ham dit, og han stred imot Asdod og inntok byen --

² på den tid talte Herren ved Esaias, Amos' sønn, og sa: Du skal løse hårkjortelen av dine lender og dra skoen av din fot! Og han gjorde så og gikk naken og barfotet.

³ Da sa Herren: Likesom min tjener Esaias har gått naken og barfotet og nu i tre år har vært et tegn og varsel om Egypten og Etiopia,

⁴ således skal kongen i Assyria føre bort fangene fra Egypten og de landflyktige fra Etiopia, de unge og de gamle, nakne og barfotede og med bar bak, til vanære for Egypten.

⁵ Da skal de forferdes og ha skam av Etiopia, som de satte sitt håp til, og av Egypten, som de var stolte av.

⁶ På den tid skal de som bor her i kystlandet, [Israels land] si: Se, således er det gått dem vi satte vårt håp til, dem som vi tydde til etter hjelp, for å fries fra kongen i Assyria. Hvorledes skal da vi komme unda?

KAPITTEL 21

Utsagn om Havørkenen [Babel, som skal bli til en stor øde myr.] Som stormvinder i ørkenen farer frem, kommer det fra ørkenen, fra det forferdelige land.

² Et hårdt syn er mig kunngjort: Røveren røver og ødeleggeren ødelegger. Dra op, Elam! [Persia] Treng på, Media! Hvert sukk gjør jeg ende på.

³ Derfor er mine lender fulle av smerte, veer har grepet mig, som den fødendes veer; jeg vrir mig så jeg ikke kan høre; jeg er forferdet så jeg ikke kan se.

⁴ Mitt sinn er forvirret, redsel har forferdet mig; aftenen, som var min lyst, har han [fienden.] gjort til redsel for mig.

⁵ De dekker bordet, vakten våker, de eter og drikker -- op, I høvdinger, smør skjoldene!

⁶ For så sa Herren til mig: Gå og still vaktmannen ut! Det han ser, skal han melde.

⁷ Og ser han et tog av ryttere, par etter par, et tog av asener, et tog av kameler, da skal han gi akt, gi nøie akt.

⁸ Da ropte han som en løve: Herre, på vakt står jeg alltid om dagen, og på min post er jeg stilt hver en natt;

⁹ men se der! Der kommer et tog av ridende menn, par av ryttere! -- Og han tok til orde og sa: Falt, falt er Babel, og alle dets guders bilder har han [fienden.] knust og kastet til jorden.

¹⁰ Du mitt knuste, mitt gjennemtreskede folk! Det jeg har hørt av Herren, hærskares Gud, Israels Gud, har jeg kunngjort for eder.

¹¹ Utsagn om Duma. [de. dødsstillhet; således kalles her Edom på grunn av den fullstendige ødeleggelse som skal ramme det] Til mig roper de fra Se'ir: Vekter! Hvor langt er det på natten? Vekter! Hvor langt er det på natten?

- ¹² Vekteren svarer: Det kommer morgen, men også natt; vil I spørre, [senere] så spør -- kom igjen!
- ¹³ Utsagn mot Arabia. I skogen i Arabia skal I overnatte, I karavaner av dedanitter!
- ¹⁴ Ut til de tørste fører de vann; de som bor i Temas land, kommer de flyktende i møte med brød;
- ¹⁵ for de flykter for sverdet, for det dragne sverd og den spente bue og for krigens trykk.
- ¹⁶ For så har Herren sagt til mig: Om et år, således som en dagarbeider regner året, skal det være forbi med all Kedars herlighet.
- ¹⁷ Og tallet på de buer som levnes Kedars helter, skal bli lite; for Herren, Israels Gud, har talt.

KAPITTEL 22

Utsagn om Syne-dalen [de. Jerusalem, hvor profetene skuet syner fra Herren.] Hvad fattes dig siden alt ditt folk er steget op på takene?

- ² Du larmfulle, du brusende stad, du jublende by! Dine drepte er ikke drept med sverd og ikke død i krig.
- ³ Dine høvdinger har alle sammen flyktet bort, uten bue er de fanget; alle som fantes i dig, er fanget, enda de hadde flyktet langt bort.
- ⁴ Derfor sier jeg: Se bort fra mig! Jeg må gråte bittert. Treng ikke inn på mig for å trøste mig over mitt folks undergang!
- ⁵ For en dag med forferdelse og nedtramping og forvirring holder Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud, i Syne-dalen; murer brytes ned, og skrik lyder op imot fjellet.
- ⁶ Elam bærer kogger, drar frem med stridsmenn på vogner og med ryttere, og Kir har tatt dekket av sitt skjold.
- ⁷ Dine herligste daler fylles med vogner, og rytterne stiller sig op imot portene.
- ⁸ Så tar Herren dekket bort fra Juda, og du ser dig på den dag om efter rustningene i skoghuset,
- ⁹ og I ser at Davids stad har mange revner, og I samler vannet i den nedre dam,
- ¹⁰ og I teller Jerusalems hus, og I river husene ned for å styrke muren,
- ¹¹ og I gjør en grav mellom begge murene for vannet fra den gamle dam; men I ser ikke op til ham som gjorde dette, [det som rammer Jerusalem] og ham som uttenkte det for lang tid siden, ser I ikke.
- ¹² Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud, kaller eder den dag til gråt og veklage og til å rake hodet og binde sekk om eder.
- ¹³ Men se, der er fryd og glede; de slakter okser, de slakter får, de eter kjøtt og drikker vin; de sier: La oss ete og drikke, for imorgen dør vi!
- ¹⁴ Men i mine ører lyder Herrens, hærskaenes Guds åpenbaring: Sannelig, denne misgjerning skal I ikke få utsonet så lenge I lever, sier Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud.
- ¹⁵ Så sier Herren, Israels Gud, hærskaenes Gud: Gå inn til denne overhovmester Sebna, han som står for huset, og si:
- ¹⁶ Hvad har du her, og hvem har du her, siden du her har hugget dig ut en grav, du som hugger dig ut en grav i høiden, huler dig ut en bolig i berget?
- ¹⁷ Se, Herren skal slynge dig, ja slynge dig bort, mann! Han skal rulle dig sammen,
- ¹⁸ han skal nøste dig til et nøste og kaste dig som en ball bort til et vidtstrakt land; dit skal

du, og der skal du dø, og dit skal dine herlige vogner, du skamfleck for din herres hus!

¹⁹ Jeg vil støte dig bort fra din post, og fra din plass skal du bli kastet ned.

²⁰ Og på den dag vil jeg kalle min tjener Eljakim, Hilkias' sønn,

²¹ og jeg vil klæ ham i din kjortel og binde ditt belte om ham og gi din makt i hans hånd, og han skal være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas hus.

²² Og jeg vil legge nøklen til Davids hus på hans skulder, og han skal lukke op, og ingen lukke til, og lukke til, og ingen lukke op.

²³ Og jeg vil feste ham som en nagle på et sikkert sted, og han skal bli et æressete for sin fars hus.

²⁴ Og de skal henge på ham hele tyngden av hans fars hus, de edle og de ville skudd, alle småkarene, både fatene og alle krukkene. [de. hele hans ætt]

²⁵ På den dag, sier Herren, hærskares Gud, skal den nagle som var festet på et sikkert sted, løsne; den skal hugges av og falle ned, og den byrde som hang på den, skal ødelegges; for Herren har talt.

KAPITTEL 23

Utsagn om Tyrus. Jamre eder, I Tarsis-skib! For det er ødelagt, så der ikke mere er hus, og I ikke mere kan komme hjem; fra Kittims land blir det kunngjort for dem.

² Bli stille, I som bor på kysten som Sidons sjøfarende kjøbmenn opfylte!

³ Av Sikors [de. Nilen.] sæd, av Nilens høst, som blev ført frem over det store hav, gjorde det [Tyrus.] sig vinning, og det var et marked for folkene.

⁴ Skam dig, Sidon! -- For havet, havets festning sier: Jeg har ikke hatt fødselsveer, heller ikke født, heller ikke opfødd unge menn eller fostret jomfruer.

⁵ Når de får høre om dette i Egypten, skal de skjelve ved ryktet om Tyrus.

⁶ Far over til Tarsis, jamre eder, I som bor på kysten!

⁷ Er dette eders jublende by, som blev til i fordums dager, hvis føtter bærer den bort til å bo som fremmed i det fjerne?

⁸ Hvem har besluttet dette mot Tyrus, mot henne som delte ut kroner, hun hvis kjøbmenn var fyrster, hvis kremmere var stormenn på jorden?

⁹ Herren, hærskares Gud, har besluttet det for å vanhellige all stolt prakt, for å vanære alle jordens store.

¹⁰ Bred dig ut over ditt land som strømmen, [de. Nilen] du Tarsis' datter! Det er intet bånd mere.

¹¹ Han har rakt ut sin hånd over havet, han har fått kongeriker til å skjelve; Herren har befalt å ødelegge Kana'ans faste borger.

¹² Han sa: Du skal ikke mere bli ved å juble, du voldtatte jomfru, Sidons datter! Bryt op, dra over til Kittim! Heller ikke der skal du finne ro.

¹³ Se, kaldeernes land, dette folk som fordum ikke var til, de hvis land Assur har gjort til bolig for ørkenens dyr, de reiser sine beleiringstårn, omstyrter dets. [Tyrus] palasser og gjør det til en grushaug.

¹⁴ Jamre eder, I Tarsis-skib! For ødelagt er eders faste borg.

¹⁵ På den tid skal Tyrus bli glemt i sytti år, så lenge som en konges dager; når sytti år er til ende, skal det gå Tyrus som det heter i visen om skjøgen:

¹⁶ Ta din citar, gå omkring i byen, du glemte skjøge! Spill det beste du kan, syng vise på vise, så folk kan komme dig i hu!

- ¹⁷ Når de sytti år er til ende, da skal Herren ta sig av Tyrus, og det skal atter få ta imot horelønn, og det skal drive utukt med alle verdens riker over den vide jord.
- ¹⁸ Men dets vinning og dets horelønn skal være helliget til Herren, den skal ikke legges op og ikke gjemmes; for de som bor for Herrens åsyn, skal få dets vinning og bruke den til å ete sig mette og klæ sig i prektige klær for.

KAPITTEL 24

Se, Herren tømmer jorden og legger den øde; han omskifter dens skikkelse og adspredde dem som bor på den.

- ² Da går det presten som folket, herren som trælen, fruen som trælkvinnen, selgeren som kjøperen, låntageren som långiveren, ågerkaren som hans skyldner.
- ³ Tømmes, ja tømmes skal jorden og plyndres, ja plyndres; for Herren har talt dette ord.
- ⁴ Jorden sørger og visner bort; jorderike sykner og visner bort; de ypperste av dem som bor på jorden, sykner bort.
- ⁵ Og jorden er vanhelliget under dem som bor på den; for de har krenket lovene, overtrådt budet, brutt den evige pakt.
- ⁶ Derfor fortærer forbannelse jorden, og de som bor på den, må bøte; derfor brenner jordboerne, og det blir bare få mennesker igjen.
- ⁷ Mosten visner, vintreet sykner bort; alle de som før var så hjerteglade, sukker nu.
- ⁸ Det er forbi med gleden ved trommenes lyd, det er slutt med de jublendes larm; det er forbi med gleden ved citarens klang.
- ⁹ De drikker ikke lenger vin under sang; besk er den sterke drikk for dem som drikker den.
- ¹⁰ Nedbrutt er den øde by; stengt er hvert hus, så ingen kan gå inn.
- ¹¹ På gatene lyder klagerop over vinen; all glede er borte, landets fryd er blitt landflyktig.
- ¹² Tilbake i byen er bare ødeleggelse, og porten er slått i stumper og stykker.
- ¹³ For således skal det gå til blandt folkene på jorden som når oliven slåes ned, som ved efterhøsten, når vinhøsten er forbi.
- ¹⁴ De, [de som er blitt igjen] de skal opløfte sin røst og rope med fryd; over Herrens herlighet jubler de fra havet.
- ¹⁵ Ær derfor Herren, I som bor i ʔstens land; ær Herrens, Israels Guds navn, I som bor på havets øer! [Vesten]
- ¹⁶ Fra jordens ytterste kant hører vi lovsanger: Ære være den Rettferdige! Men jeg sier: Jeg forgår, jeg forgår, ve mig! Røvere røver, ja, røvere røver og plyndrer.
- ¹⁷ Gru og grav og garn over dig, du som bor på jorden!
- ¹⁸ Og det skal skje at den som flyr for den grufulle larm, skal falle i graven, og den som kommer op av graven, skal fanges i garnet; for slusene i det høie er åpnet, og jordens grunnvoller skjelver.
- ¹⁹ Jorden brister, ja, den brister; jorden revner, ja, den revner; jorden rystes, ja, den rystes.
- ²⁰ Jorden skal rave som den drukne og svinges hit og dit som en hengekøi, og dens misgjerning skal gynte på den, og den skal falle og ikke reise sig mere.
- ²¹ På den tid skal Herren hemsøke himmelens hær i det høie og jordens konger nede på jorden;
- ²² og de skal samles sammen som fanger i hulen og settes fast i fengslet, og langt om

lenge skal de få sin straff.

²³ Og månen skal blyges, og solen skamme sig; for Herren, hærskares Gud, er konge på Sions berg og i Jerusalem, og for hans eldste øine er det herlighet.

KAPITTEL 25

Herre, du er min Gud; jeg vil ophøie dig, jeg vil prise ditt navn, for du har gjort underverk; dine råd fra gammel tid er sannhet og trofasthet.

² For du har gjort en by til en stenhaug, en fast by til en grusdyng, du har ødelagt de fremmedes palasser, så det ikke mere er nogen by; de skal aldri mere bygges op igjen.

³ Derfor skal et sterkt folk ære dig, de ville hedningers stad skal frykte dig;

⁴ for du har vært et vern for den ringe, et vern for den fattige i hans trengsel, et ly mot regnskyll, en skygge mot hete; for voldsmenns fnysen er som regnskyll mot en vegg.

⁵ Som du demper hete i tørt land, så demper du de fremmedes bulder; som hete ved skyggen av en sky, så dempes voldsmenns sang.

⁶ Og Herren, hærskares Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete, margfulle retter, med klaret gammel vin.

⁷ Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene.

⁸ Han skal opsluke døden for evig, og Herren, Israels Gud, skal tørke gråten av alle ansikter, og sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden; for Herren har talt.

⁹ På den tid skal de si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulde frelse oss, dette er Herren som vi ventet på; la oss fryde og glede oss i hans frelse!

¹⁰ For Herrens hånd skal hvile på dette fjell; men Moab skal tredes ned i sitt eget land, likesom halm tredes ned i gjødselvann.

¹¹ Og Moab skal brede ut sine hender der, likesom svømmeren breder ut sine hender for å svømme; men Herren skal kue dets stolthet til tross for dets henders kunstgrep.

¹² Og dine [nemlig Moabs.] murers høie festning skal han rive ned, omstyrte, jevne med jorden, så den ligger i støvet.

KAPITTEL 26

På den dag skal denne sang synges i Juda land: En sterk by har vi, frelse setter han til mur og vern.

² Lat op portene, så et rettferdig folk kan gå inn, et folk som holder fast ved sin troskap.

³ Den som har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred, for til dig setter han sin lit.

⁴ Sett eders lit til Herren til alle tider! For i Herren, Israels Gud, har vi en evig klippe.

⁵ For han har nedbøiet dem som bodde i det høie, den kneisende stad; han støtte den ned, ja støtte den ned til jorden, slo den ned i støvet.

⁶ Den blev trådt under føtter, under de elendiges føtter, de ringes steg.

⁷ Den rettferdiges sti er jevn; du jevner den rettferdiges vei.

⁸ På dine dommers vei, Herre, ventet vi dig også; til ditt navn og ditt minne stod vår sjels attrå.

⁹ Med min sjel lengtes jeg efter dig om natten, og med min ånd søkte jeg dig. For så snart

dine dommer rammer jorden, lærer jordboerne rettferdighet.

¹⁰ Dersom den ugudelige får nåde, så lærer han ikke rettferdighet; i rettvishets land gjør han urett, og han ser ikke Herrens høihet.

¹¹ Herre! Høit oppløftet var din hånd, men de så det ikke; de fikk se din nidkjærhet for folket og blev til skamme; ja, ild fortærte dine fiender.

¹² Herre! Du skal hjelpe oss til fred; for alt det vi har gjort, har du utrettet for oss.

¹³ Herre vår Gud! Andre herrer enn du har hersket over oss; ved dig alene priser vi ditt navn.

¹⁴ Døde blir ikke levende, dødninger står ikke op; [nemlig til dette liv] derfor hjemsøker og ødelegger du dem og gjør hvert minne om dem til intet.

¹⁵ Du øker folket, Herre! Du øker folket og viser din herlighet; du flytter alle landets grenser langt ut.

¹⁶ Herre! I nøden søkte de dig; de opsendte stille bønner da din tuktt kom over dem.

¹⁷ Likesom en fruktsommelig kvinne vrir sig og skriker i sine veer når hun skal føde, således gikk det oss for din vredes skyld, Herre!

¹⁸ Vi var fruktsommelige, vi vred oss; men da vi fødte, var det bare vind; frelse gav vi ikke landet, og ingen blev født til å bo på jorden.

¹⁹ Dine døde skal bli levende, mine lik skal opstå; våkn op og juble, I som bor i støvet! For dugg over grønne urter er din dugg, og jorden gir dødninger tilbake til livet.

²⁰ Gå, mitt folk, gå inn i dine kammer og lukk dørene etter dig! Skjul dig et lite øieblikk, inntil vreden går over!

²¹ For se, Herren går ut fra sitt sted for å hjemsøke jordboerne for deres misgjerning, og jorden skal la det blod som er utøst på den, komme for dagen og ikke mere dekke sine drepte.

KAPITTEL 27

På den tid skal Herren med sitt sverd, det hårde og store og sterke, hjemsøke Leviatan, den lettfarende drage, og Leviatan, den buktede drage, og han skal drepe uhyret som er i havet.

² På den tid skal de synge: Der er en edel vingård; syng om den!

³ Jeg, Herren, er dens vokter, hvert øieblikk vanner jeg den; forat ikke nogen skal hjemsøke den, vokter jeg den dag og natt.

⁴ Vrede har jeg ikke mot den. Hadde jeg torner og tistler mot mig i krig, da vilde jeg gå løs på dem og brenne dem op alle sammen,

⁵ dersom de da ikke skulde søke vern hos mig, gjøre fred med mig, ja, gjøre fred med mig.

⁶ I de kommende dager skal Jakob skyte røtter, Israel blomstre og få skudd, og de skal fylle jorderike med frukt.

⁷ Har vel Herren slått Israel så hårdt som han slo den som slo ham? Eller blev han drept således som hans fiender blev drept?

⁸ Med måte gikk du i rette med folket da du jaget det fra dig. Herren drev det bort med sitt hårde vær på østenvindens dag.

⁹ Derfor blir Jakobs misgjerning utsonet, og det at hans synd blir tatt bort, gir full frukt, når alle alterstener blir knust som kalkstener, og Astarte-billeder og solstøtter ikke reiser sig mere.

- ¹⁰ For den faste by ligger forlatt, en folketom bolig, øde som ørkenen. Kalver beiter der; der hviler de og fortærer dens kvister;
- ¹¹ når dens grener blir tørre, brytes de av, kvinner kommer og gjør op ild med dem. For dette er ikke noget forstandig folk; derfor forbarmer dets skaper sig ikke over det, og han som dannet det, er ikke nådig mot det.
- ¹² Og det skal skje på den tid at Herren skal slå ned frukter like fra Storelven [de. Euftrat.] til Egyptens bekk, og I, Israels barn, I skal sankes op en for en.
- ¹³ Og det skal skje på den tid at de skal støte i en stor basun, og da skal de komme de fortapte i Assurs land og de fordrevne i Egyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige berg i Jerusalem.

KAPITTEL 28

- V**e Efra'ims drukne menns stolte krone og den falmende blomst, hans fagre pryde, som troner over den fete dal, [Samaria, Israels rikes hovedstad, lå på et fjell i en fruktbar dal] der de ligger drukne av vin.
- ² Se, Herren sender en som er sterk og veldig, [Salmanassar, som inntok Samaria.] lik en haglskur, en ødeleggende storm; som en flom av mektige, overstrømmende vann slår han alt til jorden med makt.
- ³ Med føtter skal den tredes ned, Efra'ims drukne menns stolte krone,
- ⁴ og med den falmende blomst, hans fagre pryde, som troner over den fete dal, skal det gå som med den fiken som er moden før sommeren er der: Så snart en ser den, sluker han den, mens den ennå er i hans hånd.
- ⁵ På den tid skal Herren, hærskares Gud, være en fager krone og en herlig krans for resten av sitt folk,
- ⁶ og en doms ånd for den som sitter til doms, og styrke for dem som driver krigen tilbake til porten. [til fiendens egen port]
- ⁷ Men også de som er her, [Judas førere] raver av vin og tumler av sterk drikk; prest og profet raver av sterk drikk, er overveldet av vin, tumler av sterk drikk; de raver i sine syner, vakler i sine dommer;
- ⁸ for alle bord er fulle av vemmelig spy, det finnes ikke en ren flekk.
- ⁹ Hvem [i dette og det følgende vers innføres de drukne førere talende.] vil han lære kunnskap, og hvem vil han få til å forstå budskap? Er det barn som nettopp er avvent fra melken, tatt bort fra brystet?
- ¹⁰ For bud på bud, [nemlig: kommer han med] bud på bud, regel på regel, regel på regel, litt her, litt der.
- ¹¹ Ja, ved folk med stammende leber og i et annet tungemål skal han tale til dette folk,
- ¹² han som sa til dem: Dette er ro, unn den mødige ro, og dette er hvile. Men de vilde ikke høre.
- ¹³ Så skal da Herrens ord bli dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, litt her, litt der, så de skal gå og falle baklengs og knuses og bindes og fanges.
- ¹⁴ Derfor hør Herrens ord, I spottere, I som hersker over folket her i Jerusalem!
- ¹⁵ Fordi I sier: Vi har gjort en pakt med døden og et forbund med dødsriket; når den susende svepe farer frem, skal den ikke nå oss; for vi har gjort løgn til vår tilflukt og svik til vårt skjul --
- ¹⁶ derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg har lagt i Sion en grunnsten, en prøvet sten,

en kostelig, fast hjørnestein; den som tror, haster ikke. [er fri for angst og forferdelse]

¹⁷ Og jeg vil gjøre rett til målesnor og rettferdighet til lodd, og hagl skal rive bort løgnens tilflukt, og skjulete skal vannene skylle bort.

¹⁸ Og eders pakt med døden skal slettes ut, og eders forbund med dødsriket skal ikke stå fast; når den susende svepe farer frem, da skal I bli trådt ned.

¹⁹ Hver gang den farer frem, skal den rive eder bort; hver morgen skal den fare frem, både dag og natt, og det skal være bare redsel å forstå budskapet;

²⁰ for sengen er for kort til å strekke sig ut i, og teppet for smalt til å svøpe sig i.

²¹ For Herren skal reise sig likesom ved Perasim-fjellet, som i dalen ved Gibeon skal han vredes, for å gjøre sin gjerning? en underlig gjerning, og utrette sitt arbeid, et uhørt arbeid.

²² Og nu, spott ikke, forat ikke eders bånd skal bli strammet! For tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom over hele jorden har jeg hørt fra Herren, Israels Gud, hærskares Gud.

²³ Vend øret til og hør min røst, gi akt og hør min tale!

²⁴ Når plogmannen vil så, holder han da alltid på med å pløie, åpne og harve sin jord?

²⁵ Når han har jevnet sin aker, spreder han da ikke ut dill og karve og sår hvete i rader og bygg på avmerket sted og spelt i kanten?

²⁶ Hans Gud har vist ham den rette måte, han lærte ham det.

²⁷ For en tresker ikke dill med treskeslede, ruller heller ikke vognhjul over karve; men med stav banker en ut dill, og karve med kjepp.

²⁸ Blir vel brødkorn knust? Nei, en tresker det ikke uavlatelig, og når en driver sine vognhjul og sine hester over det, knuser en det ikke.

²⁹ Også dette kommer fra Herren, hærskares Gud; han er underfull i råd, stor i visdom.

KAPITTEL 29

Ve Ariel, [Guds løve; så kalles her Jerusalem] Ariel, du by hvor David slo leir! Legg år til år, la høitidene gå sin rundgang!

² Da vil jeg gjøre det trangt for Ariel, og der skal være sorg og jammer; men så skal det [Jerusalem.] bli mig et virkelig Ariel.

³ Jeg vil slå leir rundt omkring dig, og jeg vil kringsette dig med vaktposter og bygge voller mot dig.

⁴ Da skal du tale lavmælt fra jorden, og fra støvet skal du mumle frem dine ord; og din røst skal lyde fra jorden likesom fra en dødningemaner, og fra støvet skal din tale hviskes.

⁵ Men så skal dine fienders mengde bli som fint støv, og voldsmennenes flokk som fykende agner, og det skal skje i et øieblikk, med ett.

⁶ Fra Herren, hærskares Gud, skal det komme en hjemsøkelse med bulder og brak og veldige drønn, hvirvelvind og storm og fortærende ildslue.

⁷ Og mengden av alle de hedningefolk som strider mot Ariel, skal bli som en drøm, et syn om natten, alle de som strider mot det og dets borg, og som trenger inn på det.

⁸ Og det skal gå som når den sultne drømmer og synes han eter, men når han våkner, da er han tom, og som når den tørste drømmer og synes han drikker, men når han våkner, se, da er han matt, og hans sjel blir maktløs; således skal det gå alle de mange hedningefolk som strider mot Sions berg.

⁹ Stirr på hverandre og bli forvirret! Stirr eder blinde, og vær blinde! I er drukne, men ikke av vin; I raver, men ikke av sterk drikk.

- ¹⁰ For Herren har utøst over eder en dyp søvnns ånd, og han har tillukket eders øine, profetene, og tildekket eders hoder, seerne.
- ¹¹ Og således er synet av alt dette blitt eder likesom ordene i en forseglet bok; gir en den til en som skjønner skrift, og sier: Les dette! så sier han: Jeg kan ikke, for den er forseglet.
- ¹² Eller en rekker boken til en som ikke skjønner skrift, med de ord: Les dette! så sier han: Jeg skjønner ikke skrift.
- ¹³ Og Herren sier: Fordi dette folk holder sig nær til mig med sin munn og ærer mig med sine leber, men holder sitt hjerte langt borte fra mig, og deres frykt for mig er et menneskebud som de har lært,
- ¹⁴ se, derfor vil jeg bli ved å gå underlig frem mot dette folk, underlig og forunderlig, og dets vismenns visdom skal forgå, og dets forstandige menns forstand skal skjule sig.
- ¹⁵ Ve dem som vil skjule i det dype for Herren hvad de har fore, og hvis gjerninger skjer i mørke, og som sier: Hvem ser oss, og hvem kjenner oss?
- ¹⁶ Hvor forventde I er! -- Er pottemakeren å akte som hans ler, så verket kunde si om ham som gjorde det: Han har ikke gjort mig, og det som er laget, si om ham som laget det: Han skjønner det ikke?
- ¹⁷ Ennu bare en liten stund, så skal Libanon bli til fruktbar mark, og den fruktbare mark aktes som skog.
- ¹⁸ Og på den dag skal de døde høre bokens ord, og ut fra mulm og mørke skal de blindes øine se,
- ¹⁹ Og de saktmodige skal glede sig enn mere i Herren, og de fattige blandt menneskene skal fryde sig i Israels Hellige;
- ²⁰ for det er forbi med voldsmannen, og det er ute med spotteren, og utryddet blir alle de som er årvåkne til å gjøre urett,
- ²¹ de som gjør et menneske til synder for et ords skyld og legger snarer for den som hevder retten på tingen, og som ved løgn bøier retten for den rettferdige.
- ²² Derfor sier Herren så til Jakobs hus, Herren som forløste Abraham: Nu skal Jakob ikke bli til skamme, og nu skal hans åsyn ikke blekne;
- ²³ for når han og hans barn ser mine henders gjerning i sin midte, så skal de hellige mitt navn, og de skal hellige Jakobs Hellige, og Israels Gud skal de frykte.
- ²⁴ Og de hvis ånd fór vill, skal lære forstand, og de knurrende skal ta imot lærdom.

KAPITTEL 30

- V**e de gjenstridige barn, sier Herren, de som utfører råd som ikke er fra mig, og inngår avtale uten min Ånd, så de legger synd til synd,
- ² de som drar ned til Egypten, uten at de har rådspurt mig, for å finne vern hos Faraos og søke ly i Egyptens skygge!
- ³ Men Faraos vern skal bli eder til skam, og det ly I søker i Egyptens skygge, til skjensel.
- ⁴ For deres [Israels.] fyrster er kommet til Soan, og deres sendebud kommer like til Hanes;
- ⁵ alle blir de til skamme ved et folk som ikke gagnar dem, som ikke er til hjelp og ikke til gagn, men bare til skam og skjensel.
- ⁶ Utsagn om dyrene som drar mot syd. Gjennom nøds og trengsels land, hvor løve og løvinne, huggorm og flyvende serafslange har sitt hjem, fører de sitt gods på aseners rygg og sine skatter på kamelers pukler til et folk som ikke gagnar dem.

- ⁷ Aldri nogen gang vil Egypten hjelpe; derfor kaller jeg det: storskryteren som sitter stille.
- ⁸ Gå nu inn, skriv det på en tavle i deres påsyn og tegn det op i en bok, så det kan være for kommende dager, for alltid, til evig tid!
- ⁹ For det er et gjenstridig folk, løgnaktige barn, barn som ikke vil høre Herrens lov,
- ¹⁰ som sier til seerne: I skal ikke se, og til profetene: I skal ikke skue for oss det som rett er; tal smigrende ord til oss, sku synkvervinger,
- ¹¹ vik av fra veien, bøi av fra stien, få Israels Hellige bort fra vårt åsyn!
- ¹² Derfor sier Israels Hellige så: Fordi I har forkastet dette ord og satt eders lit til vold og krokveier og støttet eder på slikt --
- ¹³ derfor skal denne misgjerning bli eder som et falleferdig stykke som skyver sig mere og mere frem på en høi mur, inntil muren med ett, i et øieblikk, styrter sammen og knuses;
- ¹⁴ den knuses likesom en knuser et pottemakerkar, som en slår i stykker uten skånsel, så det blandt stykkene ikke finnes et skår til å hente ild med fra gruen eller øse vann med av brønnen.
- ¹⁵ For så sa Herren, Israels Gud, Israels Hellige: Dersom I vender om og holder eder rolige, skal I frelses; i stillhet og i tillit skal eders styrke være. Men I vilde ikke.
- ¹⁶ I sa: Nei, på hester vil vi flyve -- derfor skal I flykte-og på rappføtte dyr vil vi ride -- derfor skal eders forfølgere være rappe.
- ¹⁷ Et tusen skal flykte for en trusel fra en mann; når bare fem mann truer, skal I flykte inntil eders levning er lik en flaggstang på toppen av et fjell og et banner på en haug.
- ¹⁸ Og derfor bier Herren med å være eder nådig, og derfor holder han sig langt borte i det høie med sin barmhjertighet mot eder; for Herren er en dommens Gud; salige er alle de som bier på ham.
- ¹⁹ For du folk som bor på Sion, i Jerusalem, du skal ikke bli ved å gråte; han vil være dig nådig når du roper; når han hører det, svarer han dig.
- ²⁰ Herren skal gi eder nødens brød og trengselens vann, og da skal dine lærere ikke mere skjule sig, men dine øine skal se dine lærere,
- ²¹ og når du viker av til høire eller til venstre, skal dine ører høre et ord lyde bak dig: Dette er veien, gå på den!
- ²² Og du skal akte for urene sølvplatene på dine utskårne bilder og gullplatene på ditt støpte billede; du skal kaste det bort som skitne kluter; ut med dig! skal du si til det.
- ²³ Da skal han gi regn for sæden du sår i jorden, og brød av jordens grøde, og det skal være kraftig og saftig; din buskap skal på den dag belte på en vid eng.
- ²⁴ Og oksene og asenene som arbeider jorden, skal ete saltet blandingsfôr, som kastes med skuffe og kasteskovl.
- ²⁵ Og på hvert høit fjell og på hver høi bakke skal det være bekker, strømmer av vann, på den store slaktings dag, når tårnene faller.
- ²⁶ Og månens lys skal bli som solens lys, og solens lys skal bli syvfold klarere, som lyset for syv dager, på den dag Herren læger sitt folks skade og forbinder såret av det slag det fikk.
- ²⁷ Se, Herrens navn kommer fra det fjerne, brennende er hans vrede, og tung er røken som stiger op; hans leber svulmer av harme, og hans tunge er som fortærende ild,
- ²⁸ og hans vredespust er som en overskyllende å som når til halsen; han vil sælde hedningefolkene i ødeleggelsens såld og legge et bisschen i folkenes munn til å lede dem vill.
- ²⁹ Eders sang skal lyde som i den natt høitiden [påskehøitiden] blir innvidd, og det skal

være hjertens glede, som når de går med fløitespill op til Herrens berg, til Israels klippe.

³⁰ Og Herren skal la høre sin veldige røst og vise sin nedfarende arm i brennende harme og fortærende ildslue, storm og regnskyll og hagl.

³¹ For Herrens røst skal Assur forferdes, han som slår med kjeppen.

³² Og hver gang den stav som Herren efter sitt råd lar falle på ham, farer ned, skal det skje under klang av trommer og citarer, og gang på gang skal han løfte sin arm og stride mot ham.

³³ For et brandsted er laget i stand for lenge siden; også for kongen er det laget i stand, dypt og vidt; dets bål har ild og ved i mengde; lik en svovelstrøm tender Herrens ånde det i brand.

KAPITTEL 31

Ve dem som farer ned til Egypten etter hjelp og setter sin lit til hester og stoler på vogner fordi de er mange, og på hestfolk fordi de er så tallrike, men ikke vender sine øine til Israels Hellige og ikke søker Herren!

² Men også han er vis, han lar ulykke komme, og sine ord tar han ikke tilbake; men han reiser sig mot de ondes hus og mot deres hjelp som gjør urett.

³ Og egypterne er mennesker og ikke Gud, og deres hester er kjøtt og ikke ånd, og Herren skal rekke ut sin hånd, og hjelperen skal snuble, og den hjulpne falle, og de skal omkomme alle sammen.

⁴ For så sa Herren til mig: Likesom en løve, en ungløve, knurrer over sitt rov, om en hel flokk hyrder kalles sammen mot den, og ikke skremmes av deres skrik og ikke blir redd for den støi de gjør, således skal Herren, hærskares Gud, fare ned for å stride mot Sions berg og mot Jerusalem-haugen.

⁵ Som fuglene breder ut sine vinger, således skal Herren, hærskares Gud, verne Jerusalem, verne og frelse, gå forbi [som i Egypten] og redde.

⁶ Vend om til ham som I er falt fra så dypt, I Israels barn!

⁷ For på den tid skal hver av eder forkaste sine sølvguder og gullguder, som eders hender har gjort eder til å synde med.

⁸ Og Assur skal falle for et sverd som ikke er en manns, og et sverd som ikke er et menneskes, skal fortære ham, og han skal rømme for sverdet, og hans unge menn skal bli træler.

⁹ Og hans klippe [Assyrias mektige konge] skal rømme i redsel, og hans fyrster skal skremmes bort fra sitt banner, sier Herren, han som har sin ild i Sion og sin ovn i Jerusalem.

KAPITTEL 32

Se, med rettferdighet skal kongen regjere, og fyrstene skal styre etter rett,

² og enhver av dem skal være som et skjul for været og et ly mot regnskyll, som bekker i ørkenen, som skyggen av et veldig fjell i et tørstende land.

³ Da skal de seendes øine ikke være blinde, og de hørendes ører skal være lydhøre,

⁴ de lettsindiges hjerte skal formå å skjønne, og de stammendes tunge skal ha lett for å tale klart.

⁵ Dårn skal ikke mere kalles edel, og den svikefulle skal ikke kalles høimodig.

- ⁶ For dåren taler dårskap, og hans hjerte finner på ondt for å utføre vanhellig dåd og for å tale forventde ting om Herren, for å la den hungrige sulte og la den tørste mangle drikke.
- ⁷ Og den svikefulles våben er onde; han legger listige råd for å føre de saktmodige i ulykke ved falske ord, selv når den fattige taler det som rett er.
- ⁸ Men den edle har edle tanker, og han blir fast ved det som er edelt.
- ⁹ I sorgløse kvinner, stå op, hør min røst! I trygge døtre, vend eders ører til min tale!
- ¹⁰ Om år og dag skal I beve, I trygge! For det er slutt med all vinhøst, frukthøsten kommer ikke.
- ¹¹ Forferdes, I sorgløse! Bev, I trygge! Klæ eder nakne og bind sekk om eders lender!
- ¹² De slår sig for brystet og klager over de fagre marker, over det fruktbare vintre.
- ¹³ På mitt folks jord skyter torner og tistler op, ja over alle gledens hus i den jublende by.
- ¹⁴ For palasset er forlatt, svermen i byen er borte; haug [Ofel-haugen i Jerusalem] og vaktårn er blitt til huler for evige tider, til fryd for villesler, til beite for buskap-
- ¹⁵ inntil Ånden blir utøst over oss fra det høie, og ørkenen blir til fruktbar mark, og fruktbar mark aktes som skog.
- ¹⁶ Og rett skal bo i ørkenen, og rettferdighet skal ha sitt hjem på den fruktbare mark.
- ¹⁷ Og rettferdighetens verk skal være fred, og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid.
- ¹⁸ Og mitt folk skal bo i fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder.
- ¹⁹ Men det skal hagle når skogen [fiendens veldige hær.] styrter ned, og dypt skal byen trykkes ned.
- ²⁰ Lykkelige er I som sår ved alle vann, som slipper oxen og asenet på frifot!

KAPITTEL 33

Ve dig, du ødelegger, som selv ikke er blitt ødelagt, og du røver som ingen har røvet noget fra! Når du er ferdig med å ødelegge, skal du bli ødelagt; når du har sluttet med å røve, skal andre røve fra dig.

- ² Herre, vær oss nådig! På dig bier vi; vær vår arm hver morgen, ja vår frelse i nødens tid!
- ³ For tordenrøsten flyr folkene; når du reiser dig, spredes hedningene.
- ⁴ Og eders bytte sankes, likesom skaveren [gresshoppen] sanker; som gresshoppene springer, springer de efter det.
- ⁵ Ophøiet er Herren, for han bor i det høie; han fyller Sion med rett og rettferdighet.
- ⁶ Og det skal komme trygge tider for dig, en fylde av frelse, av visdom og kunnskap; Herrens frykt skal være dets [Israels.] skatt.
- ⁷ Se, deres løvehelter skriker der ute, fredsbudene gråter sårt.
- ⁸ Allfarveiene er øde, det er ingen veifarende mere -- han [Sankerib] har brutt pakten, foraktet byene, ikke aktet noget menneske.
- ⁹ Landet visner og sykner bort; Libanon står skamfull og visner; Saron er som den øde mark, og Basan og Karmel ryster løvet av.
- ¹⁰ Nu vil jeg stå op, sier Herren, nu vil jeg reise mig, nu vil jeg ikke lenger bli sittende.
- ¹¹ I skal være svangre med strå og føde halm; eders fnysen er en ild som skal fortære eder.
- ¹² Og folkeslag skal bli brent til kalk, de skal bli lik avskårne tornekvister som opbrennes med ild.

- ¹³ Hør I som er langt borte, hvad jeg har gjort, og kjenn min styrke, I som er nær!
- ¹⁴ Syndere bever på Sion, skjelving har grepet de gudløse: Hvem kan bo ved en fortærende ild? Hvem kan bo ved evige bål?
- ¹⁵ Den som vandrer i rettferdighet og taler det som rett er, den som forakter det som vinnes ved urett og vold, den som ryster sine hender så han ikke rører ved gaver, som stopper sitt øre til for ikke å høre på blodråd, og som lukker sine øine for ikke å se på det som ondt er,
- ¹⁶ han skal bo på høie steder, fjellfestninger er hans borg; sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe op for ham.
- ¹⁷ Dine øine skal skue kongen i hans herlighet, de skal se et vidstrakt land.
- ¹⁸ Ditt hjerte skal tenke tilbake på redselen: Hvor er han som skrev op? Hvor er han som veide pengene? Hvor er han som teller tårnene?
- ¹⁹ Det ville folk skal du ikke se mere, folket med det vanskelige sprog som en ikke skjønner, med den stammende tunge som en ikke forstår.
- ²⁰ Se på Sion, våre høitidsstevners by! Dine øine skal se Jerusalem som en trygg bolig, som et telt som ikke flyttes, hvis peler aldri rykkes op, og hvis snorer aldri brister.
- ²¹ Men der skal vi ha Herren, den Veldige, i stedet for brede elver og strømmer; ingen roskute skal gå der, intet mektig krigsskib fare der.
- ²² For Herren er vår dommer, Herren er vår lovgiver, Herren er vår konge, han skal frelse oss.
- ²³ Slappe henger dine [fiendens.] taug, de støtter ikke masten, de holder ikke seilet utspent -- da deles røvet bytte i mengde, endog de lamme røver og plyndrer.
- ²⁴ Og ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt.

KAPITTEL 34

Kom hit, I hedningefolk, og hør, og I folkeslag, gi akt! Jorden høre og det som fyller den, jorderike og alt som gror der!

- ² For Herrens vrede er over alle hedningefolkene, og hans harme over all deres hær; han slår dem med bann, overgir dem til å slaktes ned.
- ³ Og de som blir drept, skal slenges bort, og stanken av deres døde kroppar skal stige op, og fjellene skal flyte av deres blod.
- ⁴ Og hele himmelens hær skal smuldre bort, og himmelen rulles sammen som en bokrull, og all dens hær skal visne og falle ned, som bladet faller av vintreet og det visne løv av fikentreet.
- ⁵ For mitt sverd er blitt drukkent [av Guds vrede.] i himmelen; se, det skal fare ned over Edom til dom, over det folk jeg har slått med bann.
- ⁶ Herrens sverd er fullt av blod, gjødd med fett, med blod av lam og bukker, med nyrefett av værer; for en offerslaktning holder Herren i Bosra og en stor slaktning i Edoms land.
- ⁷ Og villokser skal styrte sammen med dem, og stuter sammen med sterke okser, og deres land skal bli drukkent av blod, og deres jord gjødd med fett;
- ⁸ for fra Herren kommer en hevners dag, et gjengjeldelsens år for Sions sak.
- ⁹ Og Edoms bekker skal bli til bek, og dets jord til svovel; dets land skal bli til brennende bek.
- ¹⁰ Hverken natt eller dag skal det slukne, til evig tid skal røken av det stige op; fra slekt til

slekt skal det ligge øde, aldri i evighet drar nogen igjennom det.

¹¹ Pelikan og pinnsvin skal eie det, og hubro og ravn skal bo i det, og han skal utspenne over det ødeleggelsens målesnor og tilintetgjørelsens lodd.

¹² Det er ingen fornemme der, som kan utrope nogen til konge, og med alle dets fyrster er det forbi.

¹³ Torner skal skyte op i dets palasser, nesler og tistler i dets festninger, og det skal være en bolig for sjakaler, et sted for strutser.

¹⁴ Ville hunder og andre ørkendyr skal møtes der, og raggete troll skal rope til hverandre; ja, der slår Lilit [en ond ånd.] sig til ro og finner sig et hvilested.

¹⁵ Der bygger pilormen rede og legger egg og klekker ut unger og samler dem i sin skygge; ja, der samler gribbene sig sammen.

¹⁶ Se efter i Herrens bok og les! Ikke ett av disse dyr skal mangle, det ene skal ikke savne det annet; for hans munn byder det, og hans Ånd samler dem,

¹⁷ og han kaster lodd for dem, og hans hånd tildeler dem det [Edoms land.] med målesnor; til evig tid skal de eie det, fra slekt til slekt skal de bo i det.

KAPITTEL 35

Yrkenen og det tørre land skal glede sig, og den øde mark skal juble og blomstre som en lilje.

² Den skal blomstre og juble, ja juble og synge med fryd; Libanons herlighet er gitt den, Karmels og Sarons prakt; de skal se Herrens herlighet, vår Guds prakt.

³ Styrk de slappe hender og gjør de vaklende knær sterke!

⁴ Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt ikke! Se, der er eders Gud! Hevnen kommer, Guds gjengjeldelse, han kommer selv og frelser eder.

⁵ Da skal de blindes øine åpnes, og de døves ører oplates;

⁶ da skal den lamme springe som en hjort, og den stummes tunge juble. For kilder bryter frem i ørkenen, og bekker i ødemarken,

⁷ og det glødende sandhav skal bli til en sjø, og det tørste land til vannrike kilder; på det sted hvor sjakalene hvilte, vokser siv og rør.

⁸ Og der skal være en ryddet vei, og den skal kalles den hellige vei, ingen uren skal gå på den, men den hører hans folk til; ingen veifarende, ikke engang dårer, skal fare vill.

⁹ Der skal det ingen løve være, og intet rovdyr skal komme op på den, de skal ikke finnes der; men de gjenløste skal ferdes der.

¹⁰ Og Herrens forløste skal vende tilbake og komme til Sion med frydesang, og evig glede er det over deres hode; fryd og glede skal de nå, og sorg og sukk skal fly.

KAPITTEL 36

I kong Esekias' fjortende år drog kongen i Assyria Sankerib op imot alle Judas faste byer og inntok dem.

² ongen i Assyria sendte Rabsake med en stor hær fra Lakis til Jerusalem mot kong Esekias; han stanset ved vannledningen fra den øvre dam, ved allfarveien til Vaskervollen.

³ Da gikk slottshøvdingen Eljakim, Hilcias' sønn, ut til ham sammen med statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs sønn.

- ⁴ Og Rabsake sa til dem: Si til Esekias: Så sier den store konge, kongen i Assyria: Hva er det for en trygghet som er kommet over dig?
- ⁵ Jeg sier: Bare tomme ord er det du sier: Her er innsikt og styrke nok til krig. Til hvem setter du da din lit, siden du har gjort opprør mot mig?
- ⁶ Vel, du setter din lit til Egypten, denne knekkede rørstav, som når en støtter sig på den, går inn i hans hånd og gjennemborer den; således er kongen i Egypten Farao for alle dem som setter sin lit til ham.
- ⁷ Men sier du til mig: Vi setter vår lit til Herren vår Gud-er det da ikke hans offerhauger og altere Esekias har tatt bort, da han sa til Juda og Jerusalem: For dette alter skal I tilbede?
- ⁸ Men gjør nu et veddemål med min herre, kongen i Assyria: Jeg vil gi dig to tusen hester om du kan få dig folk til å ride på dem.
- ⁹ Hvorledes skulde du da kunne drive tilbake en eneste stattholder, en av min herres ringeste tjenere? Derfor setter du din lit til Egypten og håper å få vogner og hestfolk derfra.
- ¹⁰ Mener du da at jeg har draget op mot dette land for å ødelegge det, uten at Herren har villet det? Nei, Herren har selv sagt til mig: Dra op mot dette land og ødelegg det!
- ¹¹ Da sa Eljakim og Sebna og Joah til Rabsake: Tal til dine tjenere på syrisk, for vi forstår det sprog, og tal ikke til oss på jødisk, så folket som står på muren, hører det!
- ¹² Men Rabsake svarte: Er det til din herre og til dig min herre har sendt mig for å tale disse ord? Er det ikke til de menn som sitter på muren og må ete sitt eget skarn og drikke sitt eget vann likesom I selv?
- ¹³ Og Rabsake trådte frem og ropte med høi røst på jødisk og sa: Hør den store konges, den assyriske konges ord!
- ¹⁴ Så sier kongen: La ikke Esekias få narret eder! For han makter ikke å redde eder.
- ¹⁵ Og la ikke Esekias få eder til å sette eders lit til Herren, idet han sier: Herren vil redde oss, denne by skal ikke gis i kongen av Assyrias hånd.
- ¹⁶ Hør ikke på Esekias! For så sier kongen i Assyria: Gjør fred med mig og kom ut til mig, så skal I få ete hver av sitt vintre og av sitt fikentre og drikke hver av vannet i sin brønn,
- ¹⁷ til jeg kommer og henter eder til et land som ligner eders land, et land med korn og most, et land med brød og vingårder.
- ¹⁸ La ikke Esekias forføre eder og si: Herren vil redde oss! Har vel nogen av folkenes guder reddet sitt land av kongen i Assyrias hånd?
- ¹⁹ Hvor er Hamats og Arpads guder? Hvor er Sefarva'ims guder? Har vel Samarias guder reddet det av min hånd?
- ²⁰ Hvem er det blandt alle disse lands guder som har reddet sitt land av min hånd, så Herren skulde redde Jerusalem av min hånd?
- ²¹ Men de tidde og svarte ham ikke et ord; for kongens bud lød så: I skal ikke svare ham.
- ²² Så kom slottshøvdingen Eljakim, Hilcias' sønn, og statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs sønn, til Esekias med sønderrevne klær og meldte ham hvad Rabsake hadde sagt.

KAPITTEL 37

Da kong Esekias hørte det, sønderrev han sine klær og klædde sig i sekk og gikk inn i Herrens hus.

- ² Og han sendte slottshøvdingen Eljakim og statsskriveren Sebna og de eldste blandt

prestene, klædd i sekk, til profeten Esaias, Amos' sønn.

³ Og de sa til ham: Så sier Esekias: En nødens og tuktelsens og vanærens dag er denne dag; barnet er kommet til modermunnen, men det er ingen kraft til å føde.

⁴ Kanskje Herren din Gud vil høre det Rabsake har sagt, han som hans herre, kongen i Assyria, har sendt for å håne den levende Gud, så at han straffer ham for de ord Herren din Gud har hørt. Opsend da en bønn for den levning som ennå er igjen!

⁵ Da kong Esekias' tjenere kom til Esaias,

⁶ sa Esaias til dem: Så skal I si til eders herre: Så sier Herren: Frykt ikke for de ord du hørte, de som assyrerkongens tjenere hånte mig med!

⁷ Se, jeg vil inngi ham et sådant sinn at han for et rykte han får høre, vender tilbake til sitt land; og jeg vil la ham falle for sverdet i sitt land.

⁸ Da Rabsake vendte tilbake, fant han assyrerkongen i ferd med å stride mot Libna; for han hadde hørt at han hadde brutt op fra Lakis.

⁹ Da hørte kongen si om Tirhaka, kongen i Etiopia, at han hadde draget ut for å stride mot ham. Og da han hørte det, sendte han bud til Esekias og sa:

¹⁰ Så skal I si til Judas konge Esekias: La ikke din Gud, som du setter din lit til, få narret dig, så du tenker som så: Jerusalem skal ikke gis i assyrerkongens hånd.

¹¹ Du har hørt hvad kongene i Assyria har gjort med alle landene, at de har ødelagt dem, og du skulde bli reddet?

¹² Har vel folkenes guder frelst dem som mine fedre ødela, Gosan og Karan og Resef og Edens barn i Telassar?

¹³ Hvor er nu Hamats konge og Arpads konge og byen Sefarva'ims konge, Henas og Ivvas konger?

¹⁴ Da Esekias hadde mottatt brevet av sendebudene og lest det, gikk han op til Herrens hus, og der bredte Esekias det ut for Herrens åsyn.

¹⁵ Og Esekias bad til Herren og sa:

¹⁶ Herre, hærskares Gud, Israels Gud, du som troner på kjerubene! Du alene er Gud for alle jordens riker, du har gjort himmelen og jorden.

¹⁷ Herre, bøi ditt øre til og hør! Herre, oplat dine øine og se! Hør alle de ord som Sankerib har sendt for å håne den levende Gud!

¹⁸ Det er sant, Herre, at kongene i Assyria har ødelagt alle folkene og deres land,

¹⁹ og de har kastet deres guder i ilden; for de er ikke guder, men et verk av menneskehender, tre og sten, og derfor kunde de gjøre dem til intet.

²⁰ Men frels oss nu, Herre vår Gud, av hans hånd, så alle jordens riker må kjenne at du alene er Herren!

²¹ Da sendte Esaias, Amos' sønn, bud til Esekias og lot si: Så sier Herren, Israels Gud: Vedkommende det du har bedt mig om mot kongen i Assyria Sankerib,

²² da lyder det ord Herren har talt om ham således: Jomfruen, Sions datter, forakter dig, spotter dig; Jerusalems datter ryster på hodet etter dig.

²³ Hvem har du hånet og spottet, og mot hvem har du løftet din røst? Du har løftet dine øine til det høie, mot Israels Hellige.

²⁴ Ved dine tjenere har du hånet Herren og sagt: Med mine mange vogner drog jeg op på fjellenes tinder, til Libanons øverste topper, og jeg hugger ned dets høieste sedrer, dets herlige cypresser, og jeg trenger frem til dets øverste høide, dets frodige skog;

²⁵ jeg gravde brønner og drakk av dem, og jeg tørker ut alle Egyptens strømmer med mine fotsåler.

- ²⁶ [Herrens ord til Sankerib.] Har du ikke hørt det? Fra fjerne tider har jeg gjort det, fra fordums dager har jeg laget det så. Nu har jeg latt det komme, så du har fått makt til å ødelegge faste byer og gjøre dem til øde grushauger.
- ²⁷ Og deres innbyggere blev maktløse; de blev forferdet og skamfulle; de blev som gresset på marken og som de grønne urter, som gresset på takene og som korn som er ødelagt av brand før det er fullvokset.
- ²⁸ Enten du sitter eller du går ut og inn, så vet jeg det, og jeg vet at du raser mot mig.
- ²⁹ Fordi du raser mot mig, og din overmodige trygghet har nådd op til mine ører, så vil jeg legge min ring i din nese og mitt bittel mellom dine leber og føre dig tilbake den vei du kom.
- ³⁰ Og dette skal du [Esekias.] ha til tegn: I år skal I ete det korn som vokser av sig selv, og neste år det som skyter op fra roten; men i det tredje år skal I så og høste og plante vingårder og ete deres frukt.
- ³¹ Og den rest som har sloppet unda av Judas hus, skal skyte dypere rot nedentil og bære frukt oventil.
- ³² For fra Jerusalem skal utgå en levning og fra Sions berg en rest som har sloppet unda; Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette.
- ³³ Derfor sier Herren så om kongen i Assyria: Han skal ikke komme inn i denne by og ikke skyte en pil inn i den, og han skal ikke rykke frem mot den med skjold og ikke opkaste voll mot den.
- ³⁴ Den vei han kom, skal han vende tilbake, og inn i denne by skal han ikke komme, sier Herren.
- ³⁵ Og jeg vil verne denne by og frelse den, for min skyld og for min tjener Davids skyld.
- ³⁶ Og Herrens engel gikk ut og slo hundre og fem og åtti tusen mann i assyrernes leir; og da folk stod op om morgenen, fikk de se dem alle ligge der som døde kropper.
- ³⁷ Da brøt kongen i Assyria Sankerib op og drog bort og vendte tilbake, og siden holdt han sig i ro i Ninive.
- ³⁸ Men da han engang tilbad i sin gud Nisroks hus, slo hans sønner Adrammelek og Sareser ham ihjel med sverd. De kom sig unda og flyktet til Ararats land, og hans sønn Asarhaddon blev konge i hans sted.

KAPITTEL 38

Ved den tid blev Esekias dødssyk; da kom profeten Esaias, Amos' sønn, inn til ham og sa til ham: Så sier Herren: Beskikk ditt hus! For du skal dø og ikke leve lenger.

- ² Da vendte Esekias sitt ansikt mot veggen og bad til Herren
- ³ og sa: Akk, Herre! kom dog i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i trofasthet og med helt hjerte og gjort hvad godt er i dine øine! Og Esekias gråt høit.
- ⁴ Da kom Herrens ord til Esaias, og det lød så:
- ⁵ Gå og si til Esekias: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt din bønn, jeg har sett dine tårer; se, jeg legger femten år til din alder.
- ⁶ Og jeg vil redde dig og denne by av assyrerkongens hånd, og jeg vil verne denne by.
- ⁷ Og dette skal du ha til tegn fra Herren på at Herren vil holde det han nu har lovt:
- ⁸ Se, jeg lar solskivens skygge, som er gått ned med solen på Akas' solskive, gå ti streker tilbake. Og solen gikk tilbake ti av de streker den var gått ned.
- ⁹ En sang, skrevet av Judas konge Esekias da han hadde vært syk, men hadde kommet

sig av sin sykdom:

10 Jeg sa: I mine rolige dager må jeg gå bort gjennom dødsrikets porter; jeg må bøte med resten av mine år.

11 Jeg sa: Jeg skal ikke se Herren, Herren i de levendes land jeg skal ikke skue mennesker mere blandt dem som bor i det stille.

12 Min bolig blir rykket op og ført bort fra mig som en hyrdes telt; jeg har rullet mitt liv sammen lik en vever, fra tråndene skjærer han [Gud.] mig av; fra dag til natt gjør du det av med mig.

13 Jeg fikk min sjel til å være stille inntil morgenen; som en løve knuser han alle mine ben; fra dag til natt gjør du det av med mig.

14 Som en svale, som en trane, således klynket jeg, jeg kurret som en due; matte så mine øine mot det høie: Herre! Jeg er redd, gå i borgen for mig!

15 Hva skal jeg si? Han har både sagt mig det, og han har gjort det; stille vil jeg vandre alle mine år efter min sjels bitre smerte.

16 Herre! Ved dem [ved dine ord] lever mennesket, og ved dem blir alt min ånds liv opholdt; så gjør mig frisk og la mig leve!

17 Se, til fred blev mig det bitre, ja det bitre, og kjærlig drog du min sjel op av tilintetgjørelsens grav; for du kastet alle mine synder bak din rygg.

18 For ikke priser dødsriket dig, ikke lover døden dig; ikke venter de som farer ned i graven, på din trofasthet.

19 De levende, de levende, de priser dig, som jeg idag; en far lærer sine barn om din trofasthet.

20 Herren er rede til å frelse mig, og på mine strengeleker vil vi spille alle vårt livs dager i Herrens hus.

21 Esaias sa at de skulde hente en fikenkake og legge den som plaster på bylden, så han kunde bli frisk igjen.

22 Esekias sa: Hva skal jeg ha til tegn på at jeg skal gå op til Herrens hus?

KAPITTEL 39

På den tid sendte Merodak Baladan, Baladans sønn, kongen i Babel, brev og gaver til Esekias, da han hørte at han hadde vært syk og var blitt frisk igjen.

2 Esekias gledet sig over dem [Babels konges sendebud.] og lot dem få se sitt skattkammer, sølvet og gullet og krydderiene og den kostbare olje og hele sitt våbenhus og alt det som fantes i hans skattkammere; det var ikke den ting Esekias ikke lot dem få se i sitt hus og i hele sitt rike.

3 Da kom profeten Esaias til kong Esekias og sa til ham: Hva sa disse menn, og hvorfra kommer de til dig? Esekias svarte: De er kommet til mig fra et land langt borte, fra Babel.

4 Og han sa: Hva fikk de se i ditt hus? Esekias svarte: Alt det som er i mitt hus, har de fått se; det var ikke den ting jeg ikke lot dem få se i mine skattkammer.

5 Da sa Esaias til Esekias: Hør Herrens, hærskares Guds ord:

6 Se, de dager kommer da alt det som er i ditt hus, og alle de skatter dine fedre har samlet like til denne dag, skal føres bort til Babel; det skal ikke bli nogen ting tilbake, sier Herren.

7 Og blandt dine sønner som skal utgå av dig, som du skal avle, skal det være nogen som

blir tatt til hoffmenn i kongen av Babels palass.

⁸ Da sa Esekias til Esaias: Det Herrens ord som du har talt, er godt. Så sa han: Det skal jo være fred og trygghet i mine dager.

KAPITTEL 40

Trøst, trøst mitt folk, sier eders Gud.

² Tal vennlig til Jerusalem og rop til det at dets strid er endt, at dets skyld er betalt, at det av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.

³ Hør! Det er en som roper: Rydd i ørkenen vei for Herren! Gjør i ødemarken en jevn vei for vår Gud!

⁴ Hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal senkes, det bakkete skal bli til slette, og hamrene til flatt land.

⁵ Og Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det, for Herrens munn har talt.

⁶ Hør! Det er en som sier: Rop! Og en annen svarer: Hva skal jeg rope? -- Alt kjød er gress, og all dets herlighet som markens blomst.

⁷ Gresset blir tørt, blomsten visner når Herrens ånde blåser på det; ja sannelig, folket er gress.

⁸ Gresset blir tørt, blomsten visner; men vår Guds ord står fast til evig tid.

⁹ Stig op på et høit fjell, du Sions gledesbud! Opløft din røst med kraft, du Jerusalems gledesbud! Opløft den, frykt ikke! Si til Judas byer: Se, der er eders Gud!

¹⁰ Se, Herren, Israels Gud, kommer med velde, og hans arm råder; se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham.

¹¹ Som en hyrde skal han vokte sin hjord; i sin arm skal han samle lammene, og ved sin barm skal han bære dem; de får som har lam, skal han lede.

¹² Hvem har målt vannene med sin hule hånd og utmålt himmelen med sine utspente fingrer og samlet jordens muld i skjepp og veid fjell på vekt og hauger i vektskåler?

¹³ Hvem har målt Herrens Ånd, og hvem lærer ham som hans rådgiver?

¹⁴ Hvem har han rådført sig med, så han gav ham forstand og oplyste ham om den rette vei og gav ham kunnskap og lærte ham å kjenne visdoms vei?

¹⁵ Se, folkeferd er som en dråpe av et spann, og som et støvgrand i en vektskål er de aktet; se, øene er som det fine støv han lar fare til værs.

¹⁶ Libanon forslår ikke til brensel, og dets dyr forslår ikke til brennoffer.

¹⁷ Alle folkene er som intet for ham; som ingenting og bare tomhet er de aktet av ham.

¹⁸ Hvem vil I da ligne Gud med? Og hvad for et billede vil I sette ved siden av ham?

¹⁹ Gudebilledet er støpt av en mester, og en gullsmed klær det med gull, og han støper sølvkjeder til det.

²⁰ Den som ikke har råd til en sådan gave, han velger tre som ikke råtner; han søker op en kyndig mester forat han skal få i stand et billede som står støtt.

²¹ Skjønner I ikke? Hører I ikke? Er det ikke fra begynnelsen kunngjort for eder? Har I ikke forstått jordens grunnvoller?

²² Han er jo den som troner over den vide jord, og de som bor på den, er som gresshopper; han er den som bredte ut himmelen som et tynt teppe og utspente den som et telt til å bo i,

²³ den som gjør fyrster til intet, ordens dommere til ingenting;

- ²⁴ neppe er de plantet, neppe er de sådd, neppe har deres stamme skutt rot i jorden, før han har blåst på dem, og de blir tørre, og en storm fører dem bort som strå.
- ²⁵ Hvem vil I da ligne mig med, så jeg skulde være ham lik? sier den Hellige.
- ²⁶ Løft eders øine mot det høie og se: Hvem har skapt disse ting? Han er den som fører deres hær ut i fastsatt tall, som kaller dem alle ved navn; på grunn av hans veldige kraft og hans mektige styrke savnes ikke én.
- ²⁷ Hvorfor vil du si, Jakob, og tale så, Israel: Min vei er skjult for Herren, og min rett går min Gud forbi?
- ²⁸ Vet du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er en evig Gud, den som har skapt jordens ender; han blir ikke trett, og han blir ikke mødig; hans forstand er uransakelig.
- ²⁹ Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke.
- ³⁰ Gutter blir trette og mødige, og unge menn snubler.
- ³¹ Men de som venter på Herren, får ny kraft, løfter vingene som ørner; de løper og blir ikke trette, de går og blir ikke mødige.

KAPITTEL 41

Ti og hør på mig, I øer! Og folkene, la dem iføre sig ny kraft, la dem komme hit og så tale! La oss sammen trede frem for retten!

- ² Hvem vakte fra  sten ham [Kyros] som seieren m ter hvor han setter sin fot? Han gir folkeslag i hans vold og lar ham herske over konger, gjør deres sverd til støv, deres bue til str  som føres bort av vinden.
- ³ Han [Kyros.] forfølger dem, drar frem i sikkerhet på en sti hvor han får ikke kom med sine føtter.
- ⁴ Hvem utrettet og gjorde dette? -- Han som kalte slektene frem fra begynnelsen; jeg, Herren, er den første, og hos de siste er jeg også.
- ⁵ øene ser det og frykter, jordens ender bever; de rykker frem og kommer.
- ⁶ Den ene hjelper den andre, og til sin bror sier han: V r frimodig!
- ⁷ Treskj reren setter mot i gullsmeden, den som glatter med hammeren, i den som hamrer på ambolten, og han sier om loddingen: Den er god, og han fester billedet med spiker, forat det skal stå st tt.
- ⁸ Og du Israel, min tjener, Jakob, som jeg utvalgte, ætling av min venn Abraham!
- ⁹ Du som jeg tok ved hånden og hentet fra jordens ender og kalte fra dens ytterste kanter, og til hvem jeg sa: Du er min tjener, jeg har utvalgt dig og ikke forkastet dig!
- ¹⁰ Frykt ikke, for jeg er med dig! Se dig ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker dig og hjelper dig og holder dig oppe med min rettferds høire hånd.
- ¹¹ Se, de skal bli til spott og skam alle de som harmes på dig; de skal bli til intet og gå til grunne de menn som tretter med dig;
- ¹² du skal søke dem og ikke finne dem, de menn som kives med dig; de skal bli til intet og til ingenting de menn som fører krig mot dig.
- ¹³ For jeg er Herren din Gud, som holder dig fast ved din høire hånd, som sier til dig: Frykt ikke! Jeg hjelper dig.
- ¹⁴ Frykt ikke, Jakob, du usle makk, du Israels lille flokk! Jeg hjelper dig, sier Herren, og din gjenløser er Israels Hellige.
- ¹⁵ Se, jeg gjør dig til en skarp, ny treskevogn med mange tagger; du skal treske fjell og knuse dem, og hauger skal du gjøre til agner.

- ¹⁶ Du skal kaste dem med skovl, og vind skal føre dem bort, og storm skal sprede dem; men du skal fryde dig i Herren, rose dig av Israels Hellige.
- ¹⁷ De elendige og fattige søker efter vann, men det er ikke noget; deres tunge brenner av tørst. Jeg, Herren, jeg vil svare dem; jeg, Israels Gud, jeg vil ikke forlate dem.
- ¹⁸ Jeg vil la elver velle frem på bare hauger og kilder midt i daler; jeg vil gjøre en ørken til en sjø og et tørt land til vannrike kilder;
- ¹⁹ Jeg vil la sedrer, akasier, myrter og oljetrær vokse frem i ørkenen; jeg vil la cypress, lønn og buksbom sammen gro på den øde mark,
- ²⁰ forat de alle sammen skal se og kjenne og legge sig på hjerte og forstå at Herrens hånd har gjort dette, og Israels Hellige skapt det.
- ²¹ Kom hit med eders sak, sier Herren; kom frem med eders bevisgrunner, sier Jakobs konge.
- ²² La dem [avgudene.] komme frem med dem og kunngjøre for oss hvad som skal hende! Kunngjør hvad det er I tidligere har spådd, så vi kan akte på det og lære dets utfall å kjenne! Eller la oss høre de tilkommende ting!
- ²³ Kunngjør hvad som skal komme herefter, så vi kan vite at I er guder! Ja, gjør noget godt eller noget ondt, så vi med forundring kan se det alle sammen!
- ²⁴ Se, I er intet, og eders gjerning ingenting; en vederstyggelighet er den som velger eder.
- ²⁵ Jeg vakte ham fra Norden, og han kom, fra solens opgang han som skal påkalle mitt navn; han skal trampe på fyrster som de var ler, lik en pottemaker som elter dynd.
- ²⁶ Hvem har kunngjort dette fra begynnelsen, så vi kunde vite det, og fra fordums tid, så vi kunde si: Han har rett? Ingen har kunngjort noget, ingen har forkynt noget, og ingen har hørt eder si noget.
- ²⁷ Jeg er den første som sier til Sion: Se, se, der er de, og som sender Jerusalem et gledesbud.
- ²⁸ Jeg ser mig om, men der er ingen, og ingen av dem kan gi råd, så jeg kunde spørre dem, og de gi mig svar.
- ²⁹ Se dem alle! Deres gjerninger er intet, ingenting; deres billeder er vind og tomhet.

KAPITTEL 42

Se min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham, han skal føre rett [de. Guds lov] ut til hedningefolkene.

- ² Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gaten.
- ³ Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende tande skal han ikke slukke; på rette måte skal han føre retten ut til dem.
- ⁴ Han skal ikke bli mødig, og hans kraft ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden; og på hans lov venter øene.
- ⁵ Så sier Gud Herren, som skapte himmelen og utspente den, som bredte ut jorden med det som gror på den, som gir ånde til folket som bor på den, og ånd til dem som ferdes på den:
- ⁶ Jeg, Herren, har kalt dig i rettferd og tatt dig ved hånden, og jeg vil verne dig og gjøre dig til en pakt for folket, til et lys for hedningene,
- ⁷ forat du skal åpne blinde øine, føre de bundne ut av fengslet og føre dem som sitter i mørke, ut av fangehuset.
- ⁸ Jeg er Herren, det er mitt navn, og jeg gir ikke nogen annen min ære eller de utskårne

billeder min pris.

⁹ De ting som er forkynt tidligere, se, de er kommet, og nu forkynner jeg nye ting; før de spirer frem, lar jeg eder høre om dem.

¹⁰ Syng Herren en ny sang, hans pris fra jordens ende, I som farer ut på havet, og alt som fyller det, I øer og I som bor der!

¹¹ Ærkenen og dens byer skal opløfte røsten, de teltbyer hvor Kedar bor; de som bor på fjellet, skal juble, fra fjelltoppene skal de rope høit.

¹² De skal gi Herren ære og forkynne hans pris på øene.

¹³ Herren skal dra ut som en kjempe, som en krigsmann egge sin harme; han skal rope høit, ja skrike; mot sine fiender skal han vise sin makt.

¹⁴ Jeg har tidd fra eldgammel tid, jeg talte ikke, jeg holdt mig tilbake. Nu vil jeg skrike som den fødende kvinne, jeg vil puste og fnyse.

¹⁵ Jeg vil legge fjell og hauger øde og la alle deres urter tørke bort, og jeg vil gjøre elver til land og tørke ut sjøer.

¹⁶ Og jeg vil føre blinde på en vei de ikke kjenner; på stier de ikke kjenner, vil jeg la dem ferdes; jeg vil gjøre mørke steder for deres åsyn til lys og bakker til sletteland. Dette er de ting jeg vil gjøre, jeg vil visselig ikke la det være.

¹⁷ De skal vike tilbake og bli storlig til skamme de som setter sin lit til utskårne bilder, som sier til støpte bilder: I er våre guder.

¹⁸ I døve, hør! Og I blinde, lukk øinene op og se!

¹⁹ Hvem er blind uten min tjener [Israel.] og døv som det bud som jeg sender? Hvem er blind som min fortrolige venn, blind som Herrens tjener?

²⁰ Du har sett meget, men du tar ikke vare på det, han har åpne ører, men han hører ikke.

²¹ Det er Herrens vilje å gjøre loven stor og herlig for sin rettferdighets skyld.

²² Men det er et røvet og plyndret folk; de ligger alle sammen bundet i huler og skjult i fangehus; de blev røvet, og ingen reddet dem, de blev plyndret, og ingen sa: Gi tilbake!

²³ Hvem blandt eder vil herefter vende øret til dette, gi akt og høre på det?

²⁴ Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren, han som vi syndet mot, og på hvis veier de ikke vilde vandre, og på hvis lov de ikke hørte?

²⁵ Så utøste han over dem sin brennende vrede og en veldig krig; den satte dem i brand rundt omkring, men de forstod det ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte.

KAPITTEL 43

Og nu, så sier Herren, som skapte dig, Jakob, og som dannet dig, Israel: Frykt ikke! Jeg har gjenløst dig, kalt dig ved navn, du er min.

² Når du går gjennom vann, så er jeg med dig, og gjennom elver, så skal de ikke overskylle dig; når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne dig;

³ for jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser; jeg gir Egypten til løsepenge for dig, Etiopia og Seba gir jeg i ditt sted.

⁴ Fordi du er dyrebar i mine øine, fordi du er aktet høit og jeg elsker dig, så gir jeg mennesker i ditt sted og folkeslag i stedet for ditt liv.

⁵ Frykt ikke! Jeg er med dig. Fra Æsten vil jeg la din ætt komme, og fra Vesten vil jeg samle dig.

⁶ Jeg vil si til Norden: Gi dem hit, og til Syden: Hold dem ikke tilbake, la mine sønner komme fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende,

- ⁷ hver den som nevnes med mitt navn, og som jeg har skapt til min ære, som jeg har dannet og gjort.
- ⁸ For frem et blindt folk som dog har øine, og døve som dog har ører!
- ⁹ La alle hedningefolk samle sig, alle folkeferd komme sammen! Hvem blandt dem [av gudene.] er det som kunngjør slikt? La dem si oss hvad de tidligere har spådd! La dem stille sine vidner, så de kan få rett, la dem høre og si: Det er sannhet!
- ¹⁰ I er mine vidner, sier Herren, og min tjener, som jeg har utvalgt, forat I skal kjenne og tro mig og forstå at jeg er Gud; før mig er ingen gud blitt til, og etter mig skal det ingen komme.
- ¹¹ Jeg, jeg er Herren, og foruten mig er det ingen frelser.
- ¹² Jeg har forkynt det og frelst, jeg har kunngjort det, og der var ingen fremmed gud blandt eder. I er mine vidner, sier Herren, og jeg er Gud.
- ¹³ Endog fra dag blev til, er jeg det, og det er ingen som redder av min hånd; jeg gjør en gjerning, og hvem gjør den ugjort?
- ¹⁴ Så sier Herren, eders gjenløser, Israels Hellige: For eders skyld sender jeg bud til Babel og lar dem alle sammen flykte nedover elven, jeg lar kaldeerne flykte på de skib som var deres lyst.
- ¹⁵ Jeg er Herren, eders Hellige, Israels skaper, eders konge.
- ¹⁶ Så sier Herren, som gjorde vei i havet og sti i mektige vann,
- ¹⁷ som lot vogner og hester, hær og krigsmakt dra ut (alle sammen ligger de der, de står ikke op, de er slukket, som en tande sluknet de:)
- ¹⁸ Kom ikke i hu de forrige ting, akt ikke på fortiden!
- ¹⁹ Se, jeg gjør noget nytt, nu skal det spire frem; skal I ikke oppleve det? Ja, jeg vil gjøre vei i ørkenen, strømmen i ødemarken.
- ²⁰ Markens ville dyr, sjakaler og strutser, skal ære mig fordi jeg gir vann i ørkenen, strømmen i ødemarken, så mitt folk, mine utvalgte, kan drikke.
- ²¹ Det folk jeg har dannet mig, skal forkynne min pris.
- ²² Men mig har du ikke påkalt; Jakob, så du gjorde dig møie for mig, Israel!
- ²³ Du har ikke gitt mig dine brennoffers får og ikke æret mig med dine slaktoffer; jeg har ikke trettet dig med matoffer og ikke voldt dig møie med virak.
- ²⁴ Du har ikke kjøpt mig Kalmus for sølv og ikke mettet mig med dine slaktoffers fedme; du har bare trettet mig med dine synder, voldt mig møie med dine misgjerninger.
- ²⁵ Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.
- ²⁶ Minn mig, [om det du har gjort for mig] la oss gå i rette med hverandre! Fortell du, så du kan få rett!
- ²⁷ Din første far syndet, og dine talsmenn falt fra mig;
- ²⁸ så vanhelliget jeg de hellige høvdinger og overgav Jakob til bann og Israel til spott.

KAPITTEL 44

Men hør nu, Jakob, min tjener, og Israel, som jeg har utvalgt!

- ² Så sier Herren, som skapte dig og dannet dig fra mors liv, som hjelper dig: Frykt ikke, min tjener Jakob, Jesurun som jeg har utvalgt!
- ³ For jeg vil øse vann over det tørste og strømmen over det tørre; jeg vil utgyde min Ånd

over din sæd og min velsignelse over dine spirer,

⁴ så de vokser op som iblandt gress, som piletrær ved bekkene.

⁵ En skal si: Jeg hører Herren til, en annen skal kalle sig med Jakobs navn, en tredje skal skrive med sin hånd: Jeg hører Herren til, og Israel skal han bruke som hedersnavn.

⁶ Så sier Herren, Israels konge og gjenløser, Herren, hærskares Gud: Jeg er den første, og jeg er den siste, og foruten mig er det ingen Gud.

⁷ Hvem forkynner som jeg det som skal skje? La ham kunngjøre og legge frem for mig det han har forkynt, like siden jeg skapte oldtidens ætt! Og det som i fremtiden skal komme -- la dem kunngjøre det!

⁸ Frykt ikke og forferdes ikke! Har jeg ikke for lenge siden latt dig høre det og forkynt dig det? I er mine vidner. Er det nogen Gud foruten mig? Det er ingen klippe, jeg kjenner ingen.

⁹ De som lager utskårne bilder, er alle sammen intet, og deres kjære guder er til ingen nytte, og de som gir dem vidnesbyrd, ser ikke og skjønner ikke, så de skal bli til skamme.

¹⁰ Hvem har dannet en gud og støpt et bilde -- til ingen nytte?

¹¹ Se, alle de som holder sig til det, skal bli til skamme, og mestrene selv er jo mennesker; la dem samle sig alle sammen, la dem trede frem! De skal reddes, de skal bli til skamme alle sammen.

¹² Smeden bruker sin meisel og arbeider ved kullild; han former billedet med hamrer, han arbeider på det med sin kraftige arm; han blir sulten under arbeidet og kraftløs, han drikker ikke vann og blir slapp.

¹³ Treskjærereren spenner ut en målesnor, risser av med en stift, arbeider treet med en kniv og risser av med passer, og han lager det til som billedet av en mann, som en prektig menneskeskikkelse, til å bo i et hus.

¹⁴ En gir sig til å felle sedrer, og han tar stenek og ek og velger sig ut et blandt skogens trær; han planter en furu, og regnet får den til å vokse.

¹⁵ Og så tjener treet mennesket til brenne; han tar av det og varmer sig med det; han fyrer også og baker brød med det; han gjør også en gud av det, som han tilbeder, han gjør et utskåret bilde av det, som han faller ned for.

¹⁶ Halvdelen av det brenner han op med ild; med halvdelen av det tillager han det kjøtt han skal ete, han steker en stek og metter sig; han varmer sig også og sier: Å! Jeg er blitt varm, jeg kjenner ilden.

¹⁷ Resten av det gjør han til en gud, til sitt utskårne bilde; han faller ned for det og tilbeder det; han ber til det og sier: Frels mig, for du er min gud!

¹⁸ De skjønner intet og forstår intet; for han [Gud] har klint deres øine til, så de ikke ser, forherdet deres hjerter, så de ikke forstår.

¹⁹ Han [avgudsdyrkeren.] tar sig det ikke til hjerte, og han har ikke klokskap og forstand nok til å si: Halvdelen av det har jeg brent op med ild, jeg har også bakt brød over glørne av det, jeg steker kjøtt og eter, og resten av det skulde jeg gjøre til en vederstyggelighet, for en treklubbe skulde jeg falle ned!

²⁰ Den som holder sig til det som bare er aske, han har et dåret hjerte ført vill, og han redder ikke sin sjel og sier ikke: Er det ikke løgn det jeg har i min høire hånd?

²¹ Kom dette i hu, Jakob! Kom det i hu, Israel! For du er min tjener; jeg har dannet dig, du er min tjener; Israel, du skal ikke bli glemt av mig.

²² Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky; vend om til mig, for jeg gjenløser dig!

²³ Juble, I himler! For Herren utfører sitt verk. Rop med fryd, I jordens dybder! Bryt ut i

jubel, I fjell, du skog, hvert tre i dig! For Herren gjenløser Jakob, og på Israel vil han åpenbare sin herlighet.

24 Så sier Herren, din gjenløser, han som dannet dig fra mors liv: Jeg er Herren, som gjør alle ting, som utspente himmelen alene, som bredte ut jorden uten hjelp fra nogen,

25 som gjør snakkernes tegn til intet og spåmennene til dårer, som driver de vise tilbake og gjør deres visdom til dårskap,

26 som stadfester sin tjeners ord og fullbyrder sine sendebuds råd, [de. sine rådslutninger som profetene har forkynt] som sier om Jerusalem: Der skal bo folk, og om Judas byer: De skal bygges op igjen, deres ruiner vil jeg reise,

27 som sier til dypet: Bli tørt, dine strømmer vil jeg tørke ut,

28 som sier om Kyros: Han er min hyrde; all min vilje skal han fullbyrde og si om Jerusalem: Det skal bygges op igjen, og templet skal bli grunnlagt.

KAPITTEL 45

Så sier Herren til sin salvede, til Kyros, som jeg holder i hans høire hånd for å kaste hedningefolk ned for ham og løse beltet fra kongers lender, for å åpne dører for ham, og forat ingen porter skal holdes stengt:

2 Jeg vil gå frem foran dig, og bakker vil jeg jevne; dører av kobber vil jeg sprengne, og bomber av jern vil jeg sønderhugge.

3 Og jeg vil gi dig skatter som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på lønnlige steder, så du kan vite at jeg er Herren, som kalte dig ved navn, Israels Gud.

4 For Jakobs, min tjeners, og for Israels, min utvalgte skyld kalte jeg dig ved navn, gav jeg dig hedersnavn, enda du ikke kjente mig.

5 Jeg er Herren, og det er ingen annen; foruten mig er det ingen Gud. Jeg omgjordet dig, enda du ikke kjente mig,

6 forat de både i øst og i vest skal vite at det er ingen foruten mig; jeg er Herren, og det er ingen annen,

7 jeg som er lysets ophav og mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken; jeg, Herren, gjør alt dette.

8 Drypp, I himler, fra oven, og fra skyene strømmen rettferdighet ned! Jorden skal åpne sig og bære frelse som frukt, og rettferdighet skal den tillike la spire frem. Jeg, Herren, skaper det.

9 Ve den som tretter med sin skaper, et skår blandt andre skår av jord! Kan leret si til ham som former det: Hva gjør du? Og kan ditt verk si om dig: Han har ingen hender?

10 Ve den som sier til sin far: Hvorfor avler du? og til kvinnen: Hvorfor føder du?

11 Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør mig om de kommende ting! La mig dra omsorg for mine barn og for mine henders verk!

12 Jeg har gjort jorden, og menneskene på den har jeg skapt; mine hender er det som har utspent himmelen, og all dens hær har jeg latt fremstå.

13 Jeg har opvakt ham [Kyros] i rettferd, og alle hans veier vil jeg jevne; han skal bygge op min by og løslate mitt bortførte folk, ikke for betaling og ikke for gave, sier Herren, hærskares Gud.

14 Så sier Herren: Egyptens gods og Etiopias vinning og sabeerne, de høivoksne menn, skal komme til dig, og dig skal de tilhøre, dig skal de følge, i lenker skal de gå, og for dig skal de kaste sig ned, dig skal de bønnfalle: Bare hos dig er Gud, og det er ingen annen,

ingen annen Gud.

¹⁵ Sannelig, du er en Gud som skjuler sig, du Israels Gud, du frelser!

¹⁶ De blir alle sammen til spott og skam; de går alle sammen bort med vanære, avgudsbilledenes mestre.

¹⁷ Israel blir frelst ved Herren med en evig frelse; I skal i all evighet ikke bli til spott og skam.

¹⁸ For så sier Herren, som skapte himmelen, han som er Gud, han som dannet jorden og gjorde den, han som grunnfestet den, han som ikke skapte den til å være øde, men dannet den til bolig for folk: Jeg er Herren, og det er ingen annen.

¹⁹ Ikke i lønndom har jeg talt, ikke på et sted i et mørkt land; jeg har ikke sagt til Jakobs ætt: Søk mig uten nytte! Jeg, Herren, taler rettferdighet, forkynner det som rett er.

²⁰ Samle eder og kom, tred frem alle sammen, I som er sloppet unda hedningefolkene! De vet intet de som bærer sine trebilleder og ber til en gud som ikke kan frelse.

²¹ Meld og si fra! Ja, la dem rådslå alle sammen! Hvem har kunngjort dette fra fordums tid, forkynt det for lenge siden? Mon ikke jeg, Herren? Og det er ingen annen Gud foruten mig; en rettferdig og frelsende Gud er det ikke foruten mig.

²² Vend eder til mig og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen.

²³ Ved mig selv har jeg svoret, et sannhetsord er utgått av min munn, et ord som ikke skal vende tilbake: For mig skal hvert kne bøie sig, mig skal hver tunge sverge troskap.

²⁴ Bare i Herren, skal de si om mig, er rettferdighet og styrke; til ham skal de komme, og til skamme skal de bli alle de som brenner av harme mot ham.

²⁵ Ved Herren skal de få sin rett, og av ham skal de rose sig, hele Israels folk.

KAPITTEL 46

Bel [to av Babels avguder] segner, Nebo faller om; deres billeder overgis til dyr og fe; de som I bar, legges som en byrde på de trette dyr.

² De faller om, segner alle sammen, de kan ikke redde byrden, og selv går de bort i fangenskap.

³ Hør på mig, I av Jakobs hus og alle I som er blitt igjen av Israels hus, I som er lagt på mig fra mors liv, som jeg har båret fra mors skjød!

⁴ Like til eders alderdom er jeg den samme, og til I får grå hår, vil jeg bære eder; jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles løfte eder, jeg vil bære og redde eder.

⁵ Hvem vil I ligne mig med og stille mig sammen med? Hvem vil I sammenligne mig med, så vi skulde være like?

⁶ De ryster gull ut av pungen og veier sølv på vekten, de leier en gullsmed som skal gjøre det til en gud, så de kan falle ned og tilbede;

⁷ de løfter ham op, de bærer ham på skulderen og setter ham på hans plass, og han står der og flytter sig ikke fra sitt sted; om nogen roper til ham, svarer han ikke og redder ham ikke av nød.

⁸ Kom dette i hu og vær faste! Ta det til hjerte, I overtreidere!

⁹ Kom i hu de forrige ting fra gammel tid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og at det er ingen som jeg,

¹⁰ jeg som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, jeg som sier: Mitt råd skal bli fullbyrdet, og alt det jeg vil, det gjør jeg,

¹¹ jeg som kaller fra ʔsten en rovfugl, fra et land langt borte en mann som skal fullbyrde

mitt råd; jeg har både sagt det og vil la det komme; jeg har uttenkt det, jeg vil også gjøre det.

¹² Hør på mig, I sterke ånder, I som er langt borte fra rettferdighet!

¹³ Jeg lar min rettferdighet komme nær, den er ikke langt borte, og min frelse dryger ikke; jeg gir frelse i Sion og min herlighet til Israel.

KAPITTEL 47

Stig ned og sett dig i støvet, du jomfru, Babels datter! Sett dig på jorden uten trone, du kaldeernes datter! For de skal ikke mere kalle dig den fine og kjælnne.

² Ta fatt på kvernen og mal mel, slå op ditt slør, løft slepet op, gjør benet bart, vad over elver!

³ Din blusel skal bli avdekket, og din skam bli sett; hevn vil jeg ta og ikke spare noget menneske.

⁴ Vår gjenløser -- hans navn er Herren, herskarenes Gud, Israels Hellige.

⁵ Sitt taus og gå inn i mørket, du kaldeernes datter! For de skal ikke mere kalle dig rikenes dronning.

⁶ Jeg var vred på mitt folk, vanhelliget min arv og gav dem i din hånd, du viste dem ikke barmhjertighet, endog på oldingen lot du ditt åk tyngte hårdt.

⁷ Og du sa: Til evig tid skal jeg være dronning, så du ikke la dig dette på hjerte og ikke tenkte på hvad enden på det skulde bli.

⁸ Så hør nu dette, du som lever i dine lyster, som sitter så trygg, du som sier i ditt hjerte: Jeg og ingen annen! Jeg skal ikke sitte som enke og ikke vite hvad det er å være barnløs!

⁹ Men begge disse ting skal komme over dig i et øieblikk, på en dag, både barnløshet og enkestand; i fullt mål kommer de over dig tross dine mangfoldige trolldomskunster, tross dine mange besvergelses.

¹⁰ Du stolte på din ondskap, du sa: Det er ingen som ser mig. Din visdom og din kunnskap har forført dig, så du sa i ditt hjerte: Jeg og ingen annen!

¹¹ Så skal det da komme over dig en ulykke som du ikke kan mane bort, og en ødeleggelse skal ramme dig, som du ikke skal makte å avvende ved noget sonoffer, og en undergang som du ikke vet om, skal komme brått over dig.

¹² Stå frem med dine besvergelses og med dine mangfoldige trolldomskunster, som du har gjort dig møie med fra din ungdom av! Kanskje du kunde hjelpe dig med dem, kanskje du kunde skremme ulykken bort.

¹³ Du har trettet dig ut med dine mange råd; la dem stå frem og frelse dig, de som har inndelt himmelen, stjerneikikkerne, de som hver måned kunngjør de ting som skal komme over dig!

¹⁴ Se, de er som halm, ilden brenner dem op, de kan ikke redde sitt eget liv fra luens makt; det er ingen glør å varme sig ved, ingen ild å sitte omkring.

¹⁵ Således går det for dig med dem som du har strevet for; de som drev handel med dig fra din ungdom av, de farer hit og dit, hver til sin kant; det er ingen som frelser dig.

KAPITTEL 48

Hør dette, I av Jakobs hus, I som kalles med Israels navn og er runnet av Judas kilde, I som sverger ved Herrens navn og priser Israels Gud, men ikke i sannhet og rettskaffenhet!

² For etter den hellige stad kaller de sig, og på Israels Gud stoler de, på ham hvis navn er Herren, hærskares Gud.

³ De forrige ting har jeg for lenge siden forkynt, de gikk ut av min munn, og jeg kunngjorde dem; brått satte jeg dem i verk, og de kom.

⁴ Fordi jeg visste at du er hård, og din nakke en jernsene, og din panne av kobber,

⁵ så forkynte jeg dig det for lenge siden; før det kom, kunngjorde jeg det for dig, forat du ikke skulde si: Mitt gudebillede har gjort det, mitt utskårne billede og mitt støpte billede har styrt det så.

⁶ Du har hørt det; nu kan du se det alt sammen! Og I, må I ikke bekjenne det? Fra nu av kunngjør jeg noget nytt for dig, dulgte ting, som du ikke har visst om.

⁷ Nu først er det skapt, og ikke for lenge siden, og før idag hadde du ikke hørt det, forat du ikke skulde si: Det visste jeg!

⁸ Du har ikke hørt det eller fått det å vite, heller ikke er ditt øre for lenge siden blitt opplatt; for jeg visste at du er troløs og er blitt kalt en overtreder fra mors liv av.

⁹ For mitt navns skyld er jeg langmodig, og for min æres skyld legger jeg bånd på mig og skåner dig, så du ikke skal bli utryddet.

¹⁰ Se, jeg renser dig, men ikke som sølv. [ikke så strengt som sølv] jeg prøver dig i lidelsens ovn. [de. ved hårde tuktelser, uten å utrydde dig]

¹¹ For min skyld, for min skyld gjør jeg det; for hvorledes skulde jeg kunne la mitt navn bli vanhelliget? Og min ære gir jeg ikke til nogen annen.

¹² Hør på mig, Jakob, og du Israel, som jeg har kalt! Jeg er Gud, jeg er den første, jeg er også den siste.

¹³ Min hånd har også grunnfestet jorden, og min høire hånd har utspent himmelen; jeg kaller på dem, da står de der begge.

¹⁴ Samle eder alle sammen og hør: Hvem iblandt dem [avgudene.] har forkynt dette? -- Han som Herren elsker, [Kyros] skal fullbyrde hans vilje mot Babel og vise hans makt mot kaldeerne.

¹⁵ Jeg, jeg har talt; jeg har også kalt ham, jeg har latt ham komme, og han har lykke på sin ferd.

¹⁶ Kom nær til mig, hør dette! Fra begynnelsen av har jeg ikke talt i lønndom; fra den tid det kom, var jeg der. [fra den tid det forkynte begynte å oppfylles, var jeg virksom til stede] Og nu har Herren, Israels Gud, sendt mig [de. profeten.] og sin Ånd.

¹⁷ Så sier Herren, din gjenløser, Israels Hellige: Jeg er Herren din Gud, som lærer dig å gjøre det som er dig til gagn, som fører dig på den vei du skal gå.

¹⁸ Gid du vilde akte på mine bud! Da skulde din fred bli som elven, og din rettferdighet som havets bølger;

¹⁹ da skulde din ætt bli som sanden, og din livsfrukt som sandkornene; dens navn skulde ikke utryddes og ikke utslettes for mitt åsyn.

²⁰ Dra ut av Babel, fly fra kaldeerne! Forkynn dette, fortell det med jubelrøst, utbred det like til jordens ende, si: Herren har gjenløst sin tjener Jakob!

²¹ De lider ingen tørst; gjennom ørkenen fører han dem, vann av klippen lar han rinne for dem; han kløver klippen, og det flyter vann.

²² Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige.

KAPITTEL 49

Hør på mig, I øer, og gi akt, I folk fra det fjerne! Herren har kalt mig fra mors liv av, han har nevnt mitt navn fra min mors skjød.

² Han har gjort min munn til et skarpt sverd og skjult mig i sin hånds skygge; han har gjort mig til en blank pil og gjemt mig i sitt kogger.

³ Og han sa til mig: Du er min tjener, du er Israel, på hvem jeg vil åpenbare min herlighet.

⁴ Men jeg sa: Forgjeves har jeg arbeidet mig trett, og til ingen nytte har jeg fortært min kraft; men min rett er allikevel hos Herren, og min lønn hos min Gud.

⁵ Og nu sier Herren, som fra mors liv har dannet mig til sin tjener, for å føre Jakob tilbake til ham og samle Israel for ham, og jeg er æret i Herrens øine, og min Gud er blitt min styrke --

⁶ han sier: Det er for lite at du er min tjener til å gjenreise Jakobs stammer og føre den frelste rest av Israel tilbake; så vil jeg da gjøre dig til hedningenes lys, forat min frelse må nå til jordens ende.

⁷ Så sier Herren, Israels gjenløser, Israels Hellige, til ham som er foraktet av hver sjel, til ham som vekker folks avsky, til ham som er herskeres tjener: Konger skal se det og reise sig, fyrster skal se det og kaste sig ned, for Herrens skyld, som er trofast, for Israels Helliges skyld, som utvalgte dig.

⁸ Så sier Herren: På den tid som behager mig, bønnhører jeg dig, og på frelsens dag hjelper jeg dig, og jeg vil bevare dig og gjøre dig til en pakt for folket, forat du skal gjenreise landet og utskifte de øde arvelodder

⁹ og si til de fangne: Gå ut! -- til dem som er i mørket: Kom frem! På veiene skal de beite, og på alle de bare hauger skal det være beitemark for dem.

¹⁰ De skal ikke sulte og ikke tørste, og hverken det glødende sandhav eller solen skal skade dem; for han som forbarmer sig over dem, skal føre dem og lede dem til kildevell,

¹¹ og jeg vil gjøre alle mine fjell til veier, og mine ryddede veier skal bygges høiere.

¹² Se, de kommer langt borte fra, noen fra nord og noen fra vest og noen fra Sinims land.

¹³ Juble, I himler, og fryd dig, du jord! I fjell, bryt ut i frydesang! For Herren trøster sitt folk, og over sine elendige forbarmer han sig.

¹⁴ Sion sa: Herren har forlatt mig, Herren har glemt mig.

¹⁵ Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer sig over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg dig.

¹⁶ Se, I begge mine hender har jeg tegnet dig, dine murer står alltid for mig.

¹⁷ Dine barn kommer i hast; de som brøt dig ned og ødela dig, de skal dra bort fra dig.

¹⁸ Løft dine øine og se dig omkring! De samler sig alle sammen, de kommer til dig. Så sant jeg lever, sier Herren, du skal iføre dig dem alle sammen som en prydelse og binde dem om dig lik bruden;

¹⁹ for dine ruiner og dine øde steder og ditt herjede land-sannelig, nu skal du være for trang for innbyggerne, og dine ødeleggere skal være langt borte.

²⁰ Ennu skal du få høre barna fra din barnløshets dager si: Plassen er for trang for mig; flytt dig, så jeg kan få bo her!

²¹ Og du skal si i ditt hjerte: Hvem har født mig disse barn? Jeg var jo barnløs og ufruktbar, landflyktig og jaget bort. Og hvem har fostret disse? Jeg var jo enslig tilbake. Hvor var da disse?

²² Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vil løfte min hånd til hedningene og reise mitt

banner for folkene, og de skal komme med dine sønner ved barmen, og dine døtre skal de bære på skulderen.

²³ Og konger skal være dine fosterfedre, og deres dronninger dine ammer; de skal kaste sig på sitt ansikt til jorden for dig, og dine føtters støv skal de slikke, og du skal kjenne at jeg er Herren, og at de som bier efter mig, ikke skal bli til skamme.

²⁴ Kan vel noen ta hærfanget fra en kjempe, eller kan fangene slippe fra den som de med rette tilhører?

²⁵ Ja! For så sier Herren: Både skal fangene tas fra kjempen, og voldsmannens hærfang slippe unda, og med din motpart vil jeg gå i rette, og dine barn vil jeg frelse.

²⁶ Og jeg vil la dine undertrykkere ete sitt eget kjøtt, og av sitt eget blod skal de bli drukne som av druesaft; og alt kjød skal kjenne at jeg, Herren, er din frelser, Jakobs Veldige din gjenløser.

KAPITTEL 50

Så sier Herren: Hvor er eders mors skilsmissebrev, som jeg har jaget henne bort med? Eller hvem av dem som har noget å kreve av mig, har jeg solgt eder til? Nei, for eders misgjerningers skyld er I blitt solgt, og for eders overtredelsers skyld er eders mor blitt jaget bort.

² Hvorfor var det ingen til stede da jeg kom? Hvorfor var det ingen som svarte da jeg ropte? Er min hånd for kort til å forløse, eller er det ingen kraft hos mig til å frelse? Se, ved min trusel tørker jeg ut havet, gjør jeg elver til en ørk, så fiskene i dem stinker, fordi der intet vann er, og dør av tørst;

³ jeg klær himmelen i sort og innhyller den i sørgedrakt.

⁴ Herren, Israels Gud, har gitt mig en disippeltunge, så jeg skal kunne kvege den trette med mitt ord; han vekker mitt øre hver morgen, han vekker det forat jeg skal høre som disipler hører.

⁵ Herren, Israels Gud, har åpnet mitt øre, og jeg var ikke gjenstridig, jeg vek ikke tilbake.

⁶ Min rygg bød jeg frem til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket mig i skjegget; mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån og spytt.

⁷ Men Herren, Israels Gud, vil hjelpe mig; derfor blir jeg ikke til skamme, derfor har jeg gjort mitt ansikt hårdt som sten, og jeg vet at jeg ikke skal bli skuffet.

⁸ Han er nær, han som hjelper mig til min rett; hvem vil stride mot mig? La oss stå frem sammen! Hvem er min motpart? La ham komme hit til mig!

⁹ Se, Herren, Israels Gud, vil hjelpe mig; hvem er den som vil domfelle mig? Se, de skal alle sammen eldes som et klædebon; møll skal fortære dem.

¹⁰ Hvem blandt eder frykter Herren og hører på hans tjeners røst? Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud!

¹¹ Se, alle I som tender ild, som væbner eder med brandpiler, gå selv inn i luen av eders ild og blandt de brandpiler I har tendt! -- Fra min hånd skal dette times eder; i pine skal I komme til å ligge.

KAPITTEL 51

Hør på mig, I som jager etter rettferdighet, I som søker Herren! Se på det fjell som I er hugget ut av, og på den brønn som I er gravd ut av!

² Se på Abraham, eders far, og på Sara, som fødte eder! For da han ennu bare var en, kalte jeg ham, og jeg velsignet ham og gjorde hans ætt stor;

³ for Herren trøster Sion, trøster alle dets ruiner og gjør dets ørken lik Eden og dets øde mark lik Herrens have; fryd og glede skal finnes der, takksigelse og lovsang.

⁴ Hør på mig, mitt folk! Vend øret til mig, du min menighet! For lov skal gå ut fra mig, og min rett vil jeg sette til et lys for folkene.

⁵ Min rettferdighet er nær, min frelse bryter frem, og mine armer skal hjelpe folkene til rett; på mig skal øene vente, og på min arm skal de bie.

⁶ Løft eders øine til himmelen, og se på jorden her nede! For himmelen skal blåses bort som røk, og jorden skal eldes som et klædebon, og de som bor på den, skal dø som mygg; men min frelse skal vare til evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes.

⁷ Hør på mig, I som kjenner rettferdighet, du folk som har min lov i ditt hjerte! Frykt ikke menneskers hån, og reddes ikke for deres spottende ord.

⁸ For møll skal fortære dem som et klæsplagg, og makk skal fortære dem som ull; men min rettferdighet skal vare til evig tid, og min frelse fra slekt til slekt.

⁹ Våkn op, våkn op, klæ dig i styrke, du Herrens arm! Våkn op som i gamle dager, som i fordums tid! Var det ikke du som felte Rahab, [Egypten] som gjennemboret havuhyret?

¹⁰ Var det ikke du som tørket ut havet, vannet i det store dyp, som gjorde havets bunn til en vei, så det frelste folk kunde gå gjennom det?

¹¹ Så skal Herrens forløste vende tilbake og komme til Sion med frydesang, og evig glede er det over deres hode; fryd og glede skal de nå, sorg og sukk skal fly.

¹² Jeg, jeg er den som trøster eder; hvem er du, at du frykter for et menneske, som skal dø, for et menneskebarn, som skal bli lik gress,

¹³ og at du glemmer Herren, din skaper, som utspente himmelen og grunnfestet jorden, og alltid hele dagen engster dig for undertrykkerens vrede, når han legger pilen til rette for å ødelegge? Hvor er da undertrykkerens vrede?

¹⁴ Snart skal den som ligger i lenker, bli løst, han skal ikke dø og gå i graven, og han skal ikke mangle sitt brød.

¹⁵ Og jeg er Herren din Gud, som rører op havet så dets bølger bruser -- Herren, hærskares Gud, er hans navn.

¹⁶ Og jeg la mine ord i din munn og dekket dig med min hånds skygge for å plante himmelen og grunnfeste jorden og for å si til Sion: Du er mitt folk.

¹⁷ Våkn op, våkn op, stå op, Jerusalem, du som av Herrens hånd har fått hans vredes beger å drikke! Det store tumlebeger har du drukket ut til siste dråpe.

¹⁸ Hun har ingen som leder henne, av alle de barn hun har født, og ingen som tar henne ved hånden, av alle de sønner hun har fostret.

¹⁹ To ting var det som rammet dig -- hvem ynkes over dig? -ødeleggelse og undergang, hunger og sverd -- hvorledes skal jeg trøste dig?

²⁰ Dine barn lå avmektige på alle gatehjørner som en hjort i garnet, de som var fylt av Herrens brennende vrede, av din Guds trusler.

²¹ Derfor, hør dette, du arme, og du som er drukken, men ikke av vin!

²² Så sier Herren, din herre, din Gud, som fører sitt folks sak: Se, jeg har tatt tumlebegeret

ut av din hånd; mitt store vredesbeger skal du ikke mere drikke av.

²³ Og jeg gir det i dine undertrykkes hånd, de som sa til dig: Bøi dig ned, så vi kan gå over dig, og så gjorde du din rygg lik jorden, til en gate for dem som gikk over den.

KAPITTEL 52

Våkn op, våkn op, iklæ dig din styrke, Sion! Klæ dig i ditt høitidsskrud, Jerusalem, du hellige stad! For ingen uomskåren eller uren skal mere komme inn i dig.

² Ryst støvet av dig, stå op, ta sete, Jerusalem! Gjør dig løs fra båndene om din hals, du fangne Sions datter!

³ For så sier Herren: For intet blev I solgt, og uten penger skal I bli gjenløst.

⁴ Ja, så sier Herren, Israels Gud: I sin første tid drog mitt folk ned til Egypten for å bo der som fremmed, og siden undertrykte Assur det uten nogen rett.

⁵ Og nu, hvad skal jeg gjøre her? sier Herren; for mitt folk er ført bort for intet, dets herskere brøler, sier Herren, og hele dagen igjennem blir mitt navn spottet.

⁶ Derfor skal mitt folk lære å kjenne mitt navn; derfor skal det på den dag lære å kjenne at jeg er den som sier: Se, her er jeg!

⁷ Hvor fagre er på fjellene dens føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er blitt konge!

⁸ Hør! Dine vektere opløfter sin røst, de jubler alle sammen; for like for sine øine ser de at Herren vender tilbake til Sion.

⁹ Bryt ut og juble alle sammen, Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem.

¹⁰ Herren avdekker sin hellige arm for alle folkenes øine, og alle jordens ender får se vår Guds frelse.

¹¹ Avsted, avsted! Dra ut derfra! [fra Babel] Rør ikke ved noget urent! Dra ut derfra! Rens eder, I som bærer Herrens kar!

¹² For I skal ikke dra ut i hast og ikke fare bort som flyktninger; for Herren går foran eder, og Israels Gud slutter eders tog.

¹³ Se, min tjener skal gå frem med visdom; han skal bli oppløftet og ophøiet og være meget høi.

¹⁴ Likesom mange blev forferdet over ham -- så ille tilredt var han at han ikke så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var som andre menneskebarns --

¹⁵ således skal han få mange folkeferd til å fare op, [av forundring] for ham skal konger lukke sin munn; for det som ikke var fortalt dem, det har de sett, og det de ikke hadde hørt, det har de fornummet.

KAPITTEL 53

Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem blev Herrens arm åpenbaret?

² Han skjøt op som en kvist for hans åsyn og som et rotskudd av tørr jord; han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunde ha vår lyst i ham.

³ Foraktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom; [de. lidelse] han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet.

- ⁴ Sannelig, våre sykdommer har han tatt på sig, og våre piner har han båret; men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig.
- ⁵ Men han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat vi skulde ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom.
- ⁶ Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei; men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham.
- ⁷ Han blev mishandlet, enda han var elendig, og han oplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det; han oplot ikke sin munn.
- ⁸ Ved trengsel og ved dom blev han rykket bort; men hvem tenkte i hans tid at når han blev utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham?
- ⁹ De gav ham hans grav blandt ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn.
- ¹⁰ Men det behaget Herren å knuse ham, han slo ham med sykdom; når hans sjel bar frem skyldofferet, skulde han se avkom og leve lenge, og Herrens vilje skulde ha fremgang ved hans hånd.
- ¹¹ Fordi hans sjel har hatt møie, skal han se det [at Herrens vilje har fremgang ved ham.] og mettes; derved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære.
- ¹² Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel [i og med sitt blod.] til døden og blev regnet blandt overtredere, han som dog bar manges synd, og han bad for overtredene.

KAPITTEL 54

- R**op med fryd, du ufruktbare, som ikke fødte! Bryt ut i fryderop og juble, du som ikke var i barnsnød! For den enslige kvinnes barn er flere enn hennes som har mann, sier Herren.
- ² Utvid plassen for ditt telt, og la dem spenne ut teppene til din bolig, hindre det ikke! Strekk dine snorer langt ut, og gjør dine teltplugger faste!
- ³ For du skal brede dig ut både til høire og til venstre, og din ætt skal ta hedningefolk i eie og bygge op igjen ødelagte byer.
- ⁴ Frykt ikke, du skal ikke bli skuffet, og vær ikke skamfull, du skal ikke bli til skamme! Din ungdoms skam skal du glemme, og din enkestands vanære skal du ikke mere komme i hu.
- ⁵ For din skaper er din ektemann, Herren, hærskares Gud, er hans navn, og Israels Hellige er din gjeløser, all jordens Gud kalles han.
- ⁶ For som en forlatt kvinne med sorg i hjertet kaller Herren dig, og en ungdomshustru -- skulde hun forskytes? sier din Gud.
- ⁷ Et lite øieblikk forlot jeg dig, men med stor barmhjertighet vil jeg samle dig.
- ⁸ Da min vrede løp over, skjulte jeg et øieblikk mitt åsyn for dig, men med evig miskunnhet forbarmer jeg mig over dig, sier Herren, din gjeløser.
- ⁹ For som Noahs flom er dette for mig; likesom jeg svor at Noahs flom ikke mere skal gå over jorden, således har jeg nu svoret at jeg ikke vil vredes på dig eller skjenne på dig.
- ¹⁰ For fjellene kan vei vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra dig, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer sig over dig.
- ¹¹ Du arme som er bortrevet av storm, som ingen trøst har funnet! Se, jeg legger dine

stener i blyglans og bygger din grunnmur med safirer;

¹² jeg gjør dine murtinder av rubiner og dine porter av karfunkelstener og hele din ringmur av dyre stener.

¹³ Og alle dine barn skal være lært av Herren, og dine barns fred skal være stor.

¹⁴ Ved rettferdighet skal du bli grunnfestet; vær langt fra angst, for du skal intet ha å frykte, og fra redsel, for den skal ikke komme nær til dig!

¹⁵ Se, slår de sig sammen mot dig, så er det ikke fra mig; de som slår sig sammen mot dig, skal falle i striden mot dig.

¹⁶ Se, jeg skaper smeden, som puster i kullilden og lager et redskap til sin gjerning, og jeg skaper en ødelegger til å skade.

¹⁷ Intet våben som blir smidd mot dig, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med dig, skal du få domfelt; dette er Herrens tjeneres arv og den rett de får av mig, sier Herren.

KAPITTEL 55

Nu vel, alle I som tørster, kom til vannene, og I som ingen penger har! Kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!

² Hvorfor veier I ut penger for det som ikke er brød, og eders fortjeneste for det som ikke kan mette? Hør på mig! Så skal I ete det gode, og eders sjel glede sig ved de fete retter.

³ Bøi eders øre hit og kom til mig! Hør! Så skal eders sjel leve; og jeg vil oprette en evig pakt med eder, gi eder Davids [de. den som blev lovt David.] rike nåde, den visse.

⁴ Se, til et vidne for folkeslag har jeg satt ham, [i Messias] til en fyrste og en hersker over folkeslag.

⁵ Se, folk du ikke kjenner, skal du kalle, og hedningefolk som ikke kjenner dig, skal løpe til dig, for Herrens, din Guds skyld og for Israels Helliges skyld; for han herliggjør dig.

⁶ Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær!

⁷ Den ugudelige forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende sig til Herren, så skal han forbarme sig over ham, og til vår Gud, for han skal mangfoldig forlate.

⁸ For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren;

⁹ som himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn eders veier, og mine tanker høyere enn eders tanker.

¹⁰ For likesom regnet og sneen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake dit, men vannet jorden og får den til å bære og gro og gir såmannen sæd og den etende brød,

¹¹ således skal mitt ord være, som går ut av min munn; det skal ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre det jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til.

¹² For med glede skal I dra ut, og i fred skal I føres frem; fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for eders åsyn, og alle markens trær skal klappe i hendene.

¹³ I stedet for tornebusker skal det vokse op cypresser, i stedet for tistler skal det vokse op myrter, og det skal være til et navn for Herren, til et evig tegn, som ikke skal bli utslettet.

KAPITTEL 56

Så sier Herren: Akt på det som er rett, og gjør rettferdighet! For min frelse kommer snart, og snart skal min rettferdighet åpenbares.

² Salig er det menneske som gjør dette, det menneskebarn som holder fast ved det, som

holder sabbaten, så han ikke vanhelliger den, som varer sin hånd, så den ikke gjør noget ondt.

³ Den fremmede som holder sig til Herren, må ikke si: Herren vil visst skille mig fra sitt folk! Og gildingene må ikke si: Se, jeg er et tørt tre!

⁴ For så sier Herren: De gildingene som vil holde mine sabbater og velge det som jeg har behag i, og holde fast ved min pakt,

⁵ dem vil jeg i mitt hus og innenfor mine murer gi et minne og et navn bedre enn sønner og døtre; et evig navn vil jeg gi dem, som ikke skal utryddes.

⁶ Og de fremmede som holder sig til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min pakt,

⁷ dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i mitt bedehus, deres brennoffer og slakteroffer skal være til velbehag på mitt alter; for mitt hus skal kalles et bedehus for alle folk.

⁸ Så sier Herren, Israels Gud, han som samler de fordrevne av Israel: Ennu flere vil jeg samle til ham, foruten dem som allerede er samlet til ham.

⁹ Alle I markens dyr, kom og et, alle I dyr i skogen!

¹⁰ Israels vektere er blinde alle sammen, de vet intet. Alle sammen er de stumme hunder, som ikke kan gjøre; de ligger og drømmer og holder av å sove;

¹¹ de er grådige hunder, de blir aldri mette. De er hyrder som ikke forstår å gi akt; alle sammen har de vendt sig til sin egen vei, hver til sin egen vinning, fra den første til den siste.

¹² Kom, [så sier de] jeg vil hente vin, la oss drikke sterk drikk, og som denne dag skal den dag imorgen være, herlig over all måte!

KAPITTEL 57

Den rettferdige omkommer, og det er ikke nogen som legger sig det på hjerte, og fromme menn rykkes bort, uten at nogen akter på at den rettferdige rykkes bort før ulykken kommer.

² Han går inn til fred; de hviler på sine leier alle de som går sin vei rett frem.

³ Men kom hit, I trollkvinnens barn, I horkarls og horkvinnens yngel!

⁴ Hvem gjør I eder lystige over? Mot hvem lukker I munnen op og rekker tungen ut? Er I ikke selv overtredelsens yngel, løgnens avkom,

⁵ I som er optendt av brynde ved terebintene, under hvert grønt tre, som slakter barn i dalene, under bergkløfters tak?

⁶ Bekkens glatte stener [som de drev avgudsdyrkelse med.] er din del; de, ja de er din lodd; også for dem utøste du drikkoffer og bar frem matoffer -- skulde jeg gi mig tilfreds med dette?

⁷ På høie, mektige fjell redet du ditt leie; også der steg du op for å ofre slakteroffer.

⁸ Og bak døren og dørstolpen satte du ditt minnetegn; du vendte dig bort fra mig, klædde dig naken og steg op, gjorde ditt leie bredt og tinget dig lønn av dem; [avgudene] du elsket samleiet med dem, du så deres blusel.

⁹ Og du drog til kongen med olje, og du kom med mange velluktende salver, og du sendte dine bud langt bort, og du steg dypt ned, like til dødsriket.

¹⁰ På din lange ferd blev du trett; allikevel sa du ikke: Jeg gir tapt! Du fant ny kraft i din

hånd; derfor blev du ikke svak.

11 Hvem var du redd for og fryktet, siden du gav dig over til løgnen og ikke kom mig i hu og ikke la dig det på hjerte? Er det ikke så: Jeg har tidd helt fra fordums tid, og mig fryktet du derfor ikke?

12 Jeg vil kunngjøre din rettferdighet og dine gjerninger, og de skal ikke gagne dig.

13 Når du skriker, så la din flokk av avguder redde dig! Nei, en vind skal løfte dem op alle sammen, et vindpust skal feie dem bort; men den som tar sin tilflukt til mig, han skal arve landet og ta mitt hellige berg i eie.

14 Og det skal bli sagt: Bygg, bygg, rydd vei! Ta hvert støt bort fra mitt folks vei!

15 For så sier den Høie, den Ophøiede, han som troner evindeligg, og hvis navn er hellig: I det høie og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøiet i ånden, for å gjenoplve de nedbøiedes ånd og gjøre de sønderknustes hjerte levende.

16 For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke for alle tider er jeg vred; for da måtte ånden vansmekte for mitt åsyn, de sjeler som jeg har skapt.

17 For Israels syndige begjærighets skyld blev jeg vred og slo ham, jeg skjulte mitt åsyn og var vred, og han gikk bortvendt på sitt hjertes vei.

18 Hans veier har jeg sett, og jeg vil læge ham, og jeg vil lede ham og gi ham og hans sørgende trøst.

19 Herren skaper lebers grøde; [lov og pris] fred, fred for fjern og nær, sier han, og jeg læger ham.

20 Men de ugudelige er som det oprørte hav; det kan ikke være stille, og dets bølger skyller op skarn og dynd.

21 Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.

KAPITTEL 58

Rop av strupen, spar ikke! Opløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder!

2 Mig spør de dag for dag, og å få vite mine veier krever de; likesom de var et folk som har gjort rettferdighet og ikke forlatt sin Guds lov, krever de av mig rettferdige dommer; de vil at Gud skal komme nær til dem.

3 Hvorfor [så sier de.] faster vi, og du ser det ikke? Hvorfor plager vi vår sjel, og du akter ikke på det? -- Se, på den dag I faster, gjør I eders gjerning, og alle eders arbeidere plager I.

4 Se, for å kives og strides faster I, og for å slå med ugudelighets neve; I faster ikke nu således at eders røst kan høres i det høie.

5 Er dette den faste jeg finner behag i, en dag da et menneske plager sin sjel? At en bøier sitt hode som et siv og reder sin seng i sekk og aske -- kaller du det en faste og en dag som behager Herren?

6 Er ikke dette den faste jeg finner behag i, at I løser ugudelighets lenker, sprenger åkets bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk?

7 Mon ikke dette [nemlig er den faste jeg finner behag i.] at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus -- når du ser en naken, at du da klær ham og ikke drar dig bort fra den som er ditt eget kjød?

8 Da skal ditt lys bryte frem som morgenrøden, og din lægedom snart spire frem; din rettferdighet skal gå frem for ditt åsyn, og Herrens herlighet slutte ditt tog.

⁹ Da skal du påkalle Herren, og han skal svare; da skal du rope, og han skal si: Se, her er jeg! Når du har hvert åk bort fra din midte, lar være å peke fingrer [de. å spotte.] og tale ondt

¹⁰ og tar frem til den sultne det som du selv har lyst til, og metter en lidende sjel, da skal ditt lys oprinne i mørket, og din natt bli som middagen.

¹¹ Og Herren skal lede dig all tid og mette dig midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell der vannet aldri slipper op.

¹² Og sønner av dig skal bygge op igjen ruinene fra gammel tid; grunnvoller som har ligget der fra slekt til slekt, skal du gjenreise, og de skal kalle dig murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet.

¹³ Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller Herrens hellige dag ærverdigg, og du ærer den, så du ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk --

¹⁴ da skal du glede dig i Herren, og jeg vil la dig fare frem over landets høider og la dig nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt.

KAPITTEL 59

Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke for tunghørt til å høre.

² Men eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn for eder, så han ikke hører.

³ For eders hender er flekket av blod, og eders fingrer av misgjerning; eders leber taler løgn, eders tunge taler urett.

⁴ Det er ingen som fremfører tale med rettferdighet, og ingen som fører rettssak på ærlig vis; de setter sin lit til usannhet og taler løgn, de har undfanget ulykke og føder elendighet.

⁵ Basilisk-egg klekker de ut, og spindelvev vever de; den som eter av deres egg, må dø, og trykkes et i stykker, bryter det frem en huggorm.

⁶ Deres vev blir ikke til klær, og en kan ikke dekke sig med deres gjerninger; deres gjerninger er ondskaps gjerninger, og det er voldsverk i deres hender.

⁷ Deres føtter haster til det onde og er snare til å utøse uskyldig blod; deres tanker er ondskaps tanker; det er ødeleggelse og undergang på deres veier.

⁸ Fredens vei kjenner de ikke, og det er ingen rett i deres spor; sine stier gjør de krokete; hver den som treder på dem, vet ikke av fred.

⁹ Derfor er retten langt borte fra oss, og rettferdigheten når oss ikke; vi venter på lys, og se, det er mørke, vi venter på bare solskinn, og i dypeste natt må vi ferdes.

¹⁰ Vi famler som de blinde efter en vegg, vi famler lik folk som ingen øine har; vi snubler om middagen som i tusmørket, midt iblandt friske er vi som døde.

¹¹ Vi brummer som bjørner alle sammen, og som duer kurrer vi; vi venter på retten, og den kommer ikke, på frelsen, og den er langt borte fra oss.

¹² For våre overtredelser er mange for dig, og våre synder vidner mot oss; våre overtredelser har vi for våre øine, og våre misgjerninger kjenner vi:

¹³ Vi er falt fra Herren og har fornektet ham, vi har gått bort fra vår Gud, vi har talt om undertrykkelse og frafall, vi har undfanget løgnens ord i vårt hjerte og sagt dem ut.

¹⁴ Derfor er retten blitt holdt tilbake, og rettferdigheten står langt borte; for sannheten har snublet på tingstedet, og det rette kan ikke finne inngang,

¹⁵ og sannheten blev borte, og den som holdt sig fra det onde, blev plyndret. Og Herren

så det, og det var ondt i hans øine at der ingen rett var,

¹⁶ og han så at ingen trådte frem, og han undret sig over at det ingen var som førte hans sak. Da hjalp hans arm ham, og hans rettferdighet støttet ham,

¹⁷ og han iklædde sig rettferdighet som en brynje, og frelsens hjelm satte han på sitt hode, og han klædde sig i hevners klær og svøpte sig i nidkjærhet som i en kappe.

¹⁸ Etter deres gjerninger vil han gjengjelde dem, med vrede over sine motstandere, med hevn over sine fiender; øene vil han gjengjelde det de har gjort.

¹⁹ Og i Vesterland skal de frykte Herrens navn, og i Østerland hans herlighet; for den skal komme lik en voldsom strøm som Herrens vær driver avsted.

²⁰ Og det skal komme en gjeløser for Sion og for dem som omvender sig fra overtreddelse i Jakob, sier Herren.

²¹ Og dette er den pakt som jeg gjør med dem, sier Herren: Min Ånd, som er over dig, og mine ord, som jeg har lagt i din munn, de skal ikke vike fra din munn eller fra dine barns munn eller fra dine barnebarns munn, sier Herren, fra nu av og til evig tid.

KAPITTEL 60

Stå op, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går op over dig.

² Se, mørke dekker jorden, og mulm folkene, men over dig skal Herren oppgå, og over dig skal hans herlighet åpenbare sig,

³ og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den glans som er gått op over dig.

⁴ Løft dine øine og se dig omkring! De samler sig alle sammen, de kommer til dig; dine sønner skal komme fra det fjerne, og dine døtre skal bæres på armen.

⁵ Da skal du se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide sig; for havets rikdom skal vende sig til dig, folkenes gods skal komme til dig.

⁶ Et mylder av kameler skal dekke dig, Midians og Efas kamelføll; alle sammen skal de komme fra Sjeba; gull og virak skal de føre til dig, og Herrens pris skal de forkynne.

⁷ Alle Kedars får skal samles til dig, Nebajots værter skal tjene dig; til mitt velbehag skal de ofres på mitt alter, og min herlighets hus vil jeg herliggjøre.

⁸ Hvem er disse som kommer flyvende som skyer, som duer til sine dueslag?

⁹ For på mig skal øene vente, og fremst seiler Tarsis-skibene og fører dine barn hit fra det fjerne, deres sølv og gull kommer med dem -- for Herrens, din Guds navns skyld, for Israels Helliges skyld, for han herliggjør dig.

¹⁰ Og fremmede skal bygge dine murer, og deres konger skal tjene dig; i min harme har jeg slått dig, men i min nåde har jeg forbarmet mig over dig.

¹¹ Og dine porter skal holdes åpne all tid, hverken dag eller natt skal de lukkes, så folkenes gods kan føres inn til dig, og deres konger føres med som fanger.

¹² For det folk og det rike som ikke vil tjene dig, skal gå til grunne, og hedningene skal bli aldeles ødelagt.

¹³ Libanons herlighet skal komme til dig, både cypress og lønn og buksbom, for å pryde det sted der min helligdom er, og det sted hvor mine føtter står, vil jeg herliggjøre.

¹⁴ Og barna til dem som har plaget dig, skal komme bøiede til dig, og alle de som har foraktet dig, skal kaste sig ned for dine føtter, og de skal kalle dig Herrens stad, Israels Helliges Sion.

¹⁵ I stedet for at du var forlatt og hatet, så det ikke var nogen som drog igjennem dig, vil jeg gjøre dig til en evig herlighet, en fryd for slekt etter slekt.

- 16** Og du skal die hedningefolks melk, ja, kongers bryst skal du die, og du skal kjenne at jeg, Herren, er din frelser, og Jakobs Veldige din gjenløser.
- 17** I stedet for kobber vil jeg gi gull, i stedet for jern vil jeg gi sølv, i stedet for tre kobber og i stedet for sten jern, og jeg vil gjøre fred til din øvrighet og rettferdighet til din styrer.
- 18** Det skal ikke mere høres om vold i ditt land, ikke om hærfang og ødeleggelse innen dine landemerker, og du skal kalle frelsen dine murer og lovsangen dine porter.
- 19** Solen skal ikke mere være ditt lys om dagen, og månen skal ikke skinne og lyse for dig; men Herren skal være et evig lys for dig, og din Gud skal være din herlighet.
- 20** Din sol skal ikke mere gå ned, og din måne ikke miste sitt skinn; for Herren skal være et evig lys for dig, og din sorgs dager skal være til ende.
- 21** Og ditt folk -- de er alle sammen rettferdige; til evig tid skal de eie landet; de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min ære.
- 22** Den minste skal bli til tusen, og den ringeste til et veldig folk; jeg, Herren, jeg vil la det skje hastig, i sin tid.

KAPITTEL 61

Herrens, Israels Guds Ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt mig til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og løslatelse for de bundne,

- 2** til å utrope et nådens år fra Herren og en hevners dag fra vår Gud, til å trøste alle sørgende,
- 3** til å gi de sørgende i Sion hodepyrd i stedet for aske, gledes olje i stedet for sorg, lovprisnings klædebon i stedet for en vansmektet ånd, og de skal kalles rettferdighetens terebinter, Herrens plantning til hans ære.
- 4** Og de skal bygge op igjen det som blev ødelagt i eldgammel tid, gjenreise det som har ligget øde fra de første slekter; de skal fornye ødelagte byer, det som har ligget øde fra slekt til slekt.
- 5** Og fremmede skal stå og vokte eders hjorder, og utlendinger skal være eders akerdyrkere og vingårdsmenn.
- 6** Men I, I skal kalles Herrens prester, vår Guds tjenere skal de kalle eder; folkenes gods skal I ete, og deres herlighet skal gå over til eder.
- 7** For eders skam skal I få dobbelt gjengjeld, og de som led vanære, skal nu juble over sin lodd; derfor skal de få dobbelt lodd i sitt land, evig glede skal bli dem til del;
- 8** for jeg, Herren, elsker rett og hater urettferdig rov, og trofast vil jeg gi dem deres lønn, og en evig pakt vil jeg gjøre med dem.
- 9** Og deres ætt skal bli kjent blandt folkene, og deres avkom blandt folkeslagene; alle som ser dem, skal kjenne at de er en ætt Herren har velsignet.
- 10** Jeg vil glede mig i Herren, min sjel skal fryde sig i min Gud; for han har klædd mig i frelsens klædebon, i rettferdighetens kappe har han svøpt mig, likesom brudgommen, som setter på sig en hue prektig som prestens, og likesom bruden, som pryder sig med sine smykker.
- 11** For som jorden lar sine spirer skyte frem, og som en have lar sine vekster spire, således skal Herren, Israels Gud, la rettferdighet og lovsang fremspire for alle folkenes åsyn.

KAPITTEL 62

For Sions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke være stille, før dets rettferdighet går frem som en stråleglans, og dets frelse som et brennende bluss.

² Og folkene skal se din rettferdighet, og alle konger din herlighet, og du skal kalles med et nytt navn, som Herrens munn skal nevne.

³ Og du skal være en prektig krone i Herrens hånd og et kongelig hodesmykke i din Guds hånd.

⁴ Du skal ikke mere kalles den forlatte, og ditt land ikke mere kalles en ødemark, men du skal kalles min lyst, og ditt land skal kalles ektehustru; for Herren har sin lyst i dig, og ditt land skal tas til ekte.

⁵ For som en ung mann tar en jomfru til ekte, således skal dine barn ta dig til ekte, og som en brudgom gleder sig over sin brud, skal din Gud glede sig over dig.

⁶ På dine murer, Jerusalem, setter jeg vektere; aldri skal de tie, ikke den hele dag og ikke den hele natt; I som minner Herren, [om hans løfter] unn eder ingen ro!

⁷ Og gi ikke ham ro for han bygger Jerusalem op igjen, og før han gjør det til en lovsang på jorden!

⁸ Herren har svoret ved sin høire hånd og ved sin veldige arm: Jeg vil ikke mere gi dine fiender ditt korn å ete, heller ikke skal fremmede drikke din most, som du har hatt møie med;

⁹ men de som høster kornet, skal ete det og prise Herren, og de som innsamler mosten, skal drikke den i min helligdoms forgårder.

¹⁰ Dra inn, dra inn gjennom portene, rydd veien for folket, bygg, bygg veien, rens den for sten, løft et banner for folkene!

¹¹ Se, Herren lar det lyde til jordens ende: Si til Sions datter: Se, din frelse kommer; se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham.

¹² Og de skal kalles det hellige folk, Herrers gjenløste; og du selv skal kalles den søkte, den stad som ikke er forlatt.

KAPITTEL 63

Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin klædning, kneisende i sin store kraft? -- Det er jeg, jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse.

² Hvorfor er din klædning så rød, og dine klær lik hans som treder vinpersen?

³ Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var ingen med mig: så trådte jeg på dem i min vrede og trampet dem sønder i min harme; da sprøttet deres blod på mine klær, og hele min klædning fikk jeg tilsølt.

⁴ For hevners dag var i mitt hjerte, og mitt gjenløsnings-år var kommet;

⁵ og jeg så mig om, men det var ingen som hjalp; jeg undret mig, men det var ingen som støttet mig; da hjalp min arm mig, og min harme støttet mig,

⁶ og jeg trådte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne ned på jorden.

⁷ Herrens miskunnhet vil jeg forkynne, Herrens pris etter alt det Herren har gjort mot oss, og hans store godhet mot Israels hus, fordi han gjorde imot dem etter sin barmhjertighet og etter sin store miskunnhet.

- ⁸ Han sa: Ja, de er mitt folk, de er barn som ikke vil svike. Og han blev en frelser for dem.
- ⁹ I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel frelste dem; i sin kjærlighet og sin store mildhet gjengløste han dem, og han tok dem op og bar dem alle den gamle tids dager.
- ¹⁰ Men de, de var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg; da skiftet han hu og blev deres fiende, han selv stred imot dem.
- ¹¹ Da tenkte hans folk på de gamle dager, på Moses: Hvor er han som førte dem op av havet med sin hjords hyrde? Hvor er han som gav sin Hellige Ånd midt iblandt dem,
- ¹² han som lot sin herlige arm gå frem ved Moses' høire side, som kløvde vannene for deres åsyn for å gjøre sig et evig navn,
- ¹³ han som førte dem gjennom dypene som en hest gjennom ørkenen, så de ikke snublet?
- ¹⁴ Likesom feet som går ned i dalen, førte Herrens Ånd dem til hvile; således ledet du ditt folk for å gjøre dig et herlig navn.
- ¹⁵ Sku ned fra himmelen og se, fra din hellige og herlige bolig! Hvor er din nidkjærhet og ditt velde? Ditt hjertes medynk og din miskunnhet holder sig tilbake fra mig.
- ¹⁶ For du er vår far; Abraham vet jo ikke om oss, og Israel kjenner oss ikke; du Herre er vår far, vår gjengløser fra eldgammel tid er ditt navn.
- ¹⁷ Hvorfor lar du oss fare vill fra dine veier, Herre? Hvorfor forherder du vårt hjerte, så det ikke frykter dig? Vend om for dine tjeneres skyld, for de stammers skyld som er din arv!
- ¹⁸ En liten stund har ditt hellige folk hatt landet i eie; våre motstandere har trådt ned din helligdom.
- ¹⁹ Vi er blitt som de du aldri har hersket over, som de ditt navn ikke har vært nevnt over.

KAPITTEL 64

- G**id du vilde sønderrive himmelen og fare ned, så fjellene skalv for ditt åsyn,
- ² (64:1) likesom ilden setter kvister i brand og får vannet til å koke -- for å kunngjøre ditt navn for dine motstandere, så folkene måtte skjelve for ditt åsyn,
- ³ (64:2) når du gjorde forferdelige ting som vi ikke ventet, når du for ned, og fjellene skalv for ditt åsyn!
- ⁴ (64:3) Fra gammel tid har jo ingen spurt eller hørt, og intet øie sett nogen annen gud enn du gjøre slikt for dem som bier efter ham.
- ⁵ (64:4) Du kommer dem i møte som gjør rettferdighet med glede, dem som kommer dig i hu på dine veier. Se, du vrededes, og vi syndet; således var det med oss fra gammel tid, og kunde vi da bli frelst?
- ⁶ (64:5) Vi blev som den urene alle sammen, og all vår rettferdighet som et urent klæsplagg, og som løvet visnet vi alle sammen, og som vinden førte våre misgjerninger oss bort.
- ⁷ (64:6) Og det er ingen som påkaller ditt navn, som manner sig op til å holde fast ved dig; for du har skjult ditt åsyn for oss og latt oss tæres bort i våre misgjerningers vold.
- ⁸ (64:7) Men nu, Herre! Du er vår far; vi er leret, og du den som former oss, og et verk av din hånd er vi alle sammen.
- ⁹ (64:8) Herre, vær ikke så over all måte vred og kom ikke evindeligen misgjerning i hu! Men tenk på at vi alle sammen er ditt folk!
- ¹⁰ (64:9) Dine hellige stæder er blitt en ørken; Sion er blitt en ørken, Jerusalem en

ødemark.

¹¹ (64:10) Vårt hellige og herlige hus, hvor våre fedre lovet dig, er blitt opbrent av ild, og alt som var vår lyst, er blitt til ruiner.

¹² (64:11) Vil du tross dette holde dig tilbake, Herre? Vil du tie og trykke oss så tungt?

KAPITTEL 65

Jeg bød mig frem for dem som ikke spurte; jeg var å finne for dem som ikke søkte mig; jeg sa til et hedningefolk som ikke var kalt med mitt navn: Se. her er jeg, her er jeg!

² Jeg bredte ut mine hender hele dagen til et gjenstridig folk, som går på den vei som ikke er god, efter sine egne tanker,

³ til et folk som alltid krenker mig like i mitt åsyn, som ofrer i havene og brenner røkelse på teglstenene,

⁴ som sitter i gravene og overnatter i avkrokene, som eter svinekjøtt, og hvis kar er fulle av vederstyggelig suppe,

⁵ som sier: Hold dig unda, kom mig ikke nær, for jeg er hellig for dig! De folk er en røk i min nese, en ild som brenner hele dagen.

⁶ Se, det står skrevet for mitt åsyn: Jeg vil ikke tie før jeg får betalt det, ja betalt det i deres fang,

⁷ både eders misgjerninger og eders fedres misgjerninger, sier Herren, at de brente røkelse på fjellene og hånte mig på haugene; deres lønn vil jeg fremfor alt tilmåle dem i deres fang.

⁸ Så sier Herren: Likesom folk sier når de finner saft i druen: Ødelegg den ikke, for det er en velsignelse i den, således vil jeg gjøre for mine tjeneres skyld og ikke ødelegge hele folket.

⁹ Men jeg vil la en ætt komme av Jakob og av Juda en arving til mine fjell, og mine utvalgte skal arve landet, og mine tjenere skal bo der.

¹⁰ Og Saron skal bli til en beitemark for småfe, og Akors dal til et hvilested for storfe, til gagn for mitt folk, som søker mig.

¹¹ Men I som forlater Herren, som glemmer mitt hellige berg, som dekker bord for Gad, [navn på avguder] og som fyller begeret med krydret vin for Meni,

¹² eder vil jeg overgi til sverdet, og I skal alle sammen måtte bøie eder ned for å slaktes, fordi jeg kalte, og I ikke svarte, fordi jeg talte, og I ikke hørte, men gjorde det som ondt var i mine øine, og valgte det jeg ikke hadde behag i.

¹³ Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, mine tjenere skal ete, men I skal hungre; se, mine tjenere skal drikke, men I skal tørste; se, mine tjenere skal glede sig, men I skal skamme eder;

¹⁴ se, mine tjenere skal juble av hjertens lyst, men I skal skrike av hjertets pine og hyle i fortvilelse.

¹⁵ Og I skal efterlate eders navn til en ed [folk skal si: Gud straffe mig som han straffet dem, dersom jeg osv] for mine utvalgte, og Herren, Israels Gud, skal drepe dig; men sine tjenere skal han kalle med et annet navn,

¹⁶ så den som velsigner sig på jorden, skal velsigne sig i den trofaste Gud, og den som sverger på jorden, skal sverge ved den trofaste Gud. For de forrige trengsler er glemt og skjult for mine øine.

¹⁷ For se, jeg skaper en ny himmel og en ny jord, og de første ting skal ikke minnes og

ikke mere rinne nogen i hu.

¹⁸ Men gled og fryd eder til evig tid over det jeg skaper! For se, jeg skaper Jerusalem til jubel og dets folk til fryd.

¹⁹ Og jeg vil juble over Jerusalem og fryde mig i mitt folk, og det skal ikke mere høres gråt eller skrik der.

²⁰ Det skal ikke mere komme derfra noget diebarn som bare lever få dager, eller en gammel mann som ikke fyller sine dagers mål; nei, en ung mann skal den være som dør hundre år gammel, og hundre år gammel skal den synde bli som forbannede.

²¹ Og de skal bygge hus og bo i dem og plante vingårder og ete deres frukt;

²² ikke skal de bygge og en annen bo, ikke skal de plante og en annen ete; nei, som treets dager skal mitt folks dager være, og mine utvalgte skal selv få nyte frukten av sine henders gjerning.

²³ De skal ikke gjøre sig møie forgjeves og ikke føde barn til en brå død; for de er en ætt velsignet av Herren, og sitt avkom får de ha hos sig.

²⁴ Og det skal skje: før de roper, skal jeg svare, mens de ennå taler, skal jeg høre.

²⁵ Ulven og lammet skal beite sammen, og løven skal ete halm som oxen, og ormens føde skal være støv; ingen skal gjøre noget ondt og ingen ødelegge noget på hele mitt hellige berg, sier Herren.

KAPITTEL 66

Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden mine føtters skammel; hvad hus kunde I bygge mig, og hvor skulde det finnes et hvilested for mig?

² Alt dette har jo min hånd gjort, og således blev alt dette til, sier Herren. Men den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord.

³ Den som slakter en okse, er som den som dreper en mann; den som ofrer et lam, er som den som bryter nakken på en hund; den som ofrer matoffer, er som den som ofrer svineblod; den som bærer frem ihukommelsesoffer av virak, er som den som priser avguder. Likesom de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres vederstyggeligheter,

⁴ så vil jeg velge å gjøre ondt imot dem, og det de frykter for, vil jeg la komme over dem, fordi jeg ropte, men ingen svarte, jeg talte, men de hørte ikke, de gjorde det som ondt var i mine øine, og valgte det jeg ikke hadde behag i.

⁵ Hør Herrens ord, I som er forferdet over hans ord! Eders brødre som hater eder, som støter eder fra sig for mitt navns skyld, sier: La Herren vise sin herlighet, så vi kan få se eders glede! Men de skal bli til skamme.

⁶ Hør! Bulder fra byen! En røst fra templet, Herrens røst, han som gjengjelder sine fiender det de har gjort!

⁷ Før hun [Jerusalem.] var i barnsnød, har hun født; før veene kom over henne. har hun født et guttebarn til verden.

⁸ Hvem har hørt slikt? Hvem har sett sådanne ting? Kommer et land til verden på en dag, eller fødes et folk på en gang? For Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine sønner.

⁹ Skulde jeg åpne modermunnen og ikke la føde? sier Herren. Eller skulde jeg som lar føde, lukke den igjen? sier din Gud.

¹⁰ Gled eder med Jerusalem og juble over henne, alle I som elsker henne! Fryd eder

storlig med henne, alle I som sørger over henne!

11 Så skal I få die og mettes av hennes husvalende bryst, suge og glede eder ved hennes store herlighet.

12 For så sier Herren: Se, jeg lar fred komme over henne som en elv og hedningenes herlighet som en overstrømmende bekk, og I skal få die; på armen skal I bæres, og på knærne skal I kjærtegnes.

13 Som en mor trøster sitt barn, således vil jeg trøste eder; i Jerusalem skal I få trøst.

14 Og I skal se det, og eders hjerte skal fryde sig, og eders ben skal grønnnes som gresset, og det skal kjennes at Herrens hånd er med hans tjenere, men han skal vredes på sine fiender.

15 For se, Herren skal komme i ild, og hans vogner skal være som stormvind, for å gjengjelde med sin vrede i glødende brand og med sin trusel i ildsluer;

16 for med ild skal Herren holde dom og med sitt sverd slå alt kjød, og mange skal det bli som Herren slår ihjel.

17 De som helliger og renser sig for havene efter en som er midt iblandt dem, [de. deres veiledere, som de retter sig efter] de som eter svinekjøtt og vederstyggelige dyr, endog mus, de skal omkomme alle sammen, sier Herren.

18 Og jeg, jeg gjør deres gjerninger og deres tanker til intet; den tid kommer da jeg samler alle folk og tungemål, og de skal komme og se min herlighet.

19 Og jeg vil gjøre et tegn på dem og sende nogen av de undkomne blandt dem til hedningefolkene, til Tarsis, Ful og Lud, bueskytterne, til Tubal og Javan, til de fjerne kyster som ikke har hørt tidenden om mig og ikke sett min herlighet; og de skal kunngjøre min herlighet blandt hedningefolkene.

20 Og fra alle hedningefolkene skal de komme med alle eders brødre til matoffer for Herren, på hester, på vogner, i bærestoler, på mulesler og på hurtigløpende kameler, og føre dem op på mitt hellige berg i Jerusalem, sier Herren, likesom Israels barn bærer matofferet i rene kar til Herrens hus;

21 også av dem [de. hedningefolkene.] vil jeg ta mig nogen til prester, til levitter, sier Herren.

22 For likesom den nye himmel og den nye jord som jeg gjør, blir til evig tid for mitt åsyn, sier Herren, således skal eders ætt og eders navn bli til evig tid.

23 Og det skal skje: Nymåne efter nymåne og sabbat efter sabbat skal alt kjød komme for å tilbede for mitt åsyn, sier Herren.

24 Og de skal gå ut og se på de døde kroppar av de menn som er falt fra mig; for deres orm skal ikke dø, og deres ild skal ikke slukkes, og de skal være en gru for alt kjød.

For other languages please go to **www.wordproject.org**